

DEN DANSKE *Stjerne*

NR. 5
MAJ 1964
113. ÅRG.

DEN *danske* STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 5

MAJ 1964

113. ÅRG.

Indhold:

Den sande moder	99
Fra missionens præsidentskab	100
Han er opstanden	101
Månedens spørgsmål	102
The Spoken Word	103
Familiens evige forbindelse	104
Genealogisk Forening	105
Hjælpeforeningen	107
Kronet med herlighed	Midtersiderne
G.U.F.-stævnet	109
Søndagsskolen	110
Primary	112
Præstedømmet	113
G.U.F.	114
Kredslærerindernes budskab	115
Kredslærernes budskab	116
København Distrikts Månedshilsen	117
Personlige nyheder	117

Forsidebillede:

Præsidenten for De Tolv Apostles Råd,
Joseph Fielding Smith.

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned og abonnementsprisen (incl. porto) er i Danmark kr. 13,00 pr. halvår, kr. 25,00 for et helt år + oms 9%, i udlandet \$ 3,00 pr. halvår, \$ 5,00 for et helt år. I løssalg kr. 2,50 pr. nummer.

Betaling kan i Danmark ske gennem postgiro 333.38 til

Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, Priorvej 12, København F. Telefon (01) 34 24 55

R. Earl Sorenson, missionspræsident, ansvarh. redaktør
Mary W. Kaiser, redaktør
Annoncer: Jørgen W. Schmidt

Den sande moder

Af præsident *David O. McKay*

Blihdheden så vel som storheden ved moderskabet ligger i overvindelsen af egenkærlighed hos moderen overfor hendes børn. Af naturen er den sande moder selvpofrende. Hun giver altid noget af sit liv for at gøre andre lykkeligere eller bedre. At dø og at give, at give og at dø — de to store elementer, som skaber den sande heroisme — det er de sande kristuslignende dyder, som gør moderskabet ædelt.

Begyndelsen af moderskabet er blot indgangen til Skygernes Dal for at bringe liv til en anden. Heri vises den største kærlighed, thi »Større kærlighed har ingen end den at sætte livet til for sine venner« (*Johs. 15:13*). At nogle kvinder går ind i dette rige tilskyndet af mindre ophøjede motiver eller uden at være inspireret af nogen selvpofrende tanke, kan der ikke være tvivl om; men denne kendsgerning kan ikke berøve den sande heltemodige sjæl den ære, der tilkommer hende, mere, end den fejse soldat, der er tvunget ind i kampen, kan berøve den helt, som glørværdigt tilbyder sit liv til sit land, udeløelig berømmelse.

Moderskabet er den eneste ting i hele verden, som mest rigtigt er et eksempel på de gudgivne dyder, at skabe og at ofre. Skønt det bringer kvinden nær til dødens tærskel, fører moderskabet hende også ind i selve det rige, hvor livets kilder findes, og gør hende til medarbejder for Skaberen ved at give evige ånder dødeligt liv. Kunstnere kan gøre nye syner virkelige, digtere udtrykke tanker, som aldrig er kendt før, eller klæde gamle tanker i en mere klædelig dragt; ingeniører kan skabe orkener om til frugt-bare marker og fylde dem med fremgangsrige byer eller driftige landsbyer; videnskabsmænd kan opdage nye grundstoffer og ved forskellige kombinationer af dem skabe midler til enten fremgang eller ødelæggelse — alle disse er på en måde åbenbarere af ukendte ting. Men moderen, som i overensstemmelse med den evige lov bringer en udeløelig ånd ind i verden, har første plads i skabelsens rige. »En moder er så forskellig fra alt andet, Gud har tænkt på, som det på nogen måde er muligt. Hun er en særskilt og individuel skabelse«.

Moderskab er blot et andet navn for offer. Fra det øjeblik det lillebarn, hjælpeløse barn bliver lagt på puden ved

siden af hende, giver moderen hver dag, hver time i sit liv til sit kære barn. Gennem alle årene fra de er spæde, gennem barndommen og ungdommen, ja selv efter at pigerne selv bliver mødre og sønnerne fædre, ofrer hun ømt og kærligt sin tid, sin bekvemmelighed, sine fornøjelser, sin påkrævede hvile og afslappelse for dem, ja, om nødvendigt sit helbred og sit liv! Intet sprog kan udtrykke magten og skønheden og heltemodet i en moders kærlighed.

For al denne opofrende hengivenhed kræver hun intet til gengæld. Hvis hendes kærlighed bliver gengældt, er hun tilfreds; men hvis ikke, og hendes vildfarne barn med forgiftede følelser vender sig ligegyldigt fra hende, elsker hun det stadig videre, og giver i længsel og sorg langt mere end den frafaldne fortjener. Nej, hun beder ikke om noget til gengæld; intet for de roser, hun har flyttet fra sine egne kinder til sit elskede barns, intet for de timer, hvor hun vågede dag og nat under sygdom, intet for de tusinder af selvfornægtelser og ofre, som hun har ydet, så børnene i deres ungdom kunne få den rette skolegang og »se pæne ud« sammen med deres kammerater; intet for de anfald af hovedpine, der er forårsaget af tankeløse ord eller handlinger hos den vildfarne unge.

Nej, for alt dette og tusind andre ting, som følger med moderskabet, kræver moderen intet. Men hun *fortjener* meget. For venlighed fortjener hun venlighed, for omhed bør der vises hende omhed, for selvpofrelse en lille smule selvfornægtelse fra børnenes side, for kærlighed bør hun have kærlighed til gengæld.

I det mest pinefulde øjeblik i sit liv tænkte Kristus på sin moder. I dette, som i alle andre ting, har menneskenes Frelser givet os et eksempel. Ligesom moder gav os vort liv »med fare for sit eget«, skulle vi være glade for, lige meget hvad vore ønsker, vore forhold eller vore smerter er, at give så meget af vor tid, vore tanker, vore ord, vore midler, som det er nødvendigt for moders tilfredshed og fred.

Det er en uheldig fase i den menneskelige natur, at den altid er tilbøjelig til at undervurdere sine nuværende velgivelser; faderens og moderens tilstedeværelse er ingen undtagelse.

Det er derfor højt passende, at vor opmærksomhed bør henledes på den kendsgerning, at vi er tilbøjelige til at undervurdere moders nærværelse og kærlighed, men som følge af denne ubevidste ligegyldighed også til at forsømme at udtrykke den påskønnelse og kærlighed vi virkelig føler for hende. Dette er et af formålene med Moders Dag.

Til enhver søn og datter i Kirken vil vi gerne sige: I behøver ikke noget forslag om, hvorledes I skal gøre jeres moder glad på Moders Dag, som på enhver anden dag i året. Hvis I bestiller en hvid nellike, som skal sendes

til hende, vil hun være glad; hvis I i et brev fortæller hende om jeres påskønnelse og kærlighed, vil hun udgyde tårer af lykke; men hvis I bevarer den plefrik karakter og renhed i sjelen, som hun har givet jer, og giver hende visshed derfor, vil hun takke Gud for sit barn og glæde sig som den mest velsignede af mødre.

David O. McKay

Fra missionens præsidentskab

Tiende et »frelsens« princip

Herren har sagt til os gennem åbenbaring i vore dage: »Se, nu hedder det »i dag« (indtil Menneskesønnen kommer), og sandelig er dette en offerdag og en dag, på hvilken med folk skal betale tiende; thi den, som har betalt tiende, skal ikke opbrændes, når han kommer.« (L. & P. 64:23). I dette ene skriftsted er der indeholdt en prædiken over værdien af at betale vor tiende. Hvem findes der iblandt os, som ikke ville ønske at blive taget op til Ham ved Hans komme? Hvem ville ikke ønske at undgå at blive opbrændt ved Hans komme?

Han har sagt til os, at ved Hans andet komme skal de af Hans hellige, som er i live på jorden, »blive forvandlet og borttrykket for at møde Ham ... og de, der har sovet i gravene, skal komme frem ... og selv de skal borttrykkes for at møde Ham midt i himlens pille. De er Kristi førstegrøde, de, som først skal nedstige med Ham.« (L. & P. 88:96—98. At blive regnet blandt dem burde være enhver sidste dages helligs ønske og mål, og en af de betingelser, der kræves for at blive fundet værdige til denne udvalgte velsignelse, er at betale vor ærlige tiende.

Er dette en ny befaling, som blot er bestemt for vor uddeling og blot åbenbaret for os i vore dage og vor tidsalder? Nej, den er ikke ny. Den synes at have været en del af evangelieplanen, når som helst Herrens Kirke har været organiseret her på jorden. Vi hører om den første gang, da Abraham betalte tiende til Melkisedek. (1. Mosebog 14:20).

Gennem Moses på Sinaj Bjerg fik de gamle israe-

liter befaling om at betale tiende, og denne tiende omfattede betaling af kvæg og afgrøde. (3. Mosebog 27:30—34).

Herren irettesatte Israel for deres forømmelse med hensyn til betaling af deres tiende. Han mindede dem om, at de var afvejet fra Hans bud, og havde ikke holdt dem, og da de spurgte hvilke af budene, fik de at vide, at det var med tienden og offerydelsen. (Malakias 3:7—11).

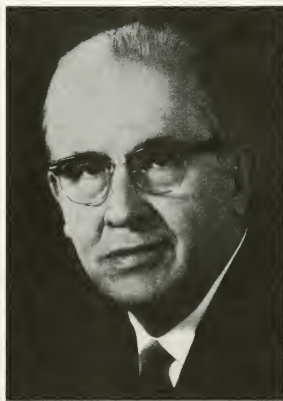
Selv da Han irettesatte dem, fordi de ikke betalte deres tiende og offerydelse, vendte Han om og lovede utalte velsignelser til Israel for deres lydighed mod denne hellige befaling. (Malakias 3:10—18).

I vore dage og vor tidsalder, da Profeten Joseph Smith adspurgte Herren angående betaling af tiende, modtog han åbenbaring, der fortæller os, hvorledes den skulle påbegyndes og fortsættes i denne uddeling. Han lovede os, at hvis vi ville holde tiendeloven, ville den helliggøre Zions land til Herren, men hvis vi ikke holder denne overordentlig vigtige lov, skal det ikke blive et Zions land for os.

Store er de velsignelser, der er i vente for de trofaste, de, som holder ud til enden og holder alle budene. Må vi altid huske på, at i dag er en offerdag og en tiendedag for Hans folk, at vi må være værdige til at blive borttrykket for at møde Ham og ikke blive opbrændt ved Hans komme.

R. Earl Sorenson,
missionspræsident.

HAN ER OPSTANDEN

AF PRÆSIDENT EZRA TAIT BENSON

Jesus er Kristus — verdens Frelser og Forløser — selve Guds Son.

Han blev født som Barnet i Bethlehem.

Han levede og udførte sin tjenestegerning blandt menneskene .

Han blev korsfæstet på Golgatha.

Hans venner svigtede Ham.

Hans nærmeste disciple forstod ikke tilfulede Hans mission, og de tvivlede — en af de mest betroede nægtede, at han kendte Ham.

Den hedenske landshøvding, som kæmpede med sin samvittighed, efter at have samtykket i Hans død, sørgede for, at der blev sat en indskrift over korset, hvor der stod, at Han var »Jesus fra Nazaret, jødernes Konge.« (Johs. 19:19).

Han bad om tilgivelse for sine plageånder — og gav så frivilligt sit liv.

Han blev lagt i en lånt grav.

En umådelig sten blev anbragt foran åbningen.

I Hans fortumlede følgesvendens sind gav nogle af Hans sidste ord atter og atter genlyd: »... vær frimodige, jeg har overvundet verden.« (Ibid. 16:33).

På den tredje dag var der et stort jordskælv.

Stenen blev rullet tilbage fra gravens åbning.

Nogle af de kvinder, som var blandt de mest hengivne af Hans følgesvende, kom til stedet med vullgørende salver, og »... fandt ikke Herren Jesu legeme.«

Engle viste sig og sagde ganske enkelt: »Hvorfor leder I efter den levende blandt de døde? Han er ikke her, men Han er opstanden.« (Luk. 24:3, 5-6).

Der er intet i historien, der kan lignede ved den dramatiske forkyndelse: »Han er ikke her, men Han er opstanden.«

Historiens største begivenheder er dem, der har indvirket på det største antal mennesker i de længste perioder. Efter denne definition kunne ingen begivenhed være af større betydning for enkeltpersoner eller nationer end Mesterens opstandelse. Den endelige opstandelse af hver eneste sjæl, som har levet og er død på jorden, er en bibelsk visshed. Og der er i sandhed ingen begivenhed som man skulle forberede sig mere omhyggeligt til.

Intet er mere absolut altomfattende end opstandelse. Ethvert levende væsen vil opstå. »... ligesom alle dor i Adam, således skal også alle levendegøres i Kristus.« (1. Kor. 15:22).

Han brød dødens lænker for os alle. Vi vil også opstå — vore ånder vil blive genforenet med vore legemer.

Senere viste den Opstandne Herre sig for andre kvinder, for de to disciple på vejen til Emaus, for Peter, for apostlene, og »derefter«, som Paulus beretter, »blev Han set af over fem hundrede brødre på én gang ...«.

»Men sidst af alle,« sagde Paulus, »blev Han set også af mig ...« (1. Kor. 15:6,8).

Således blev Kristi opstandelse bekræftet på rigelig vis. Der er mange vidner.

Så begynde erkendelsen af, at Hans rige ikke var af denne verden, at gå op for Hans trofaste følgesvende. Han havde overvundet en verden af had, misundelse, begærlighed og begær. Han havde vist menneskene vejen til at bryde egenkærlighedens og hævnens lænker, som havde bundet mennesket — dømt det til middelmådighed — en fange af dets egne misforståelser.

Mere tydelige blev Hans runde ord: »I har hørt, at der er sagt: Du skal

elske din næste og hade din fjende.

Men jeg siger jer: Elsk jeres fjender, velsign dem, som forbander jer, gør godt imod dem, som hader jer, og bed for dem, som forfølger jer.« (Matt. 5:43-44).

Ja, vor Herre Jesus Kristus befriede mennesket fra verden, ved kærlighedens rene evangelium. Han viste, at mennesket, gennem kærlighed til Gud, og gennem venlighed og kærlighed til sine medmennesker, kunne opnå det højest mulige. Han efterlevede den enkle og sikre lærdom om tjenestegerning, om at være godt mod alle mennesker, både venner og fjender. Hans formaning om at gengælde ondt med godt er stadig den største udfordring for menneskets sind. På samme tid er det menneskets største våben.

Ingen anden indflydelse har haft så stor virkning på denne jord som Jesu Kristi liv. Vi kan ikke fatte vort liv uden Hans lærdomme. Uden Ham ville vi være fortabt i det morads af forskellige trosretninger og gudsyndringer, som er født i frygt og mørke, hvor det sanse- og materialistiske har overtaget.

Vi er langt fra det mål, Han satte for os, men vi må aldrig miste det af syne. Heller ikke må vi glemme, at vor ivrige klatten mod lyset — mod fuldkommenheden — ikke ville være mulig uden Hans lærdomme, Hans liv, Hans død og Hans opstandelse.

Vender vi vore hjerter og vort sind — ja, måske endog til tider vor sjæl — mod falske guder — penge, succes, bekvemmelighed, vellevned, stolthed, magt?

Betragter vi sommetider menneskeligt broderskab som en smuk teori snarere end som en guddommelig kendsgerning? Har vi i sandhed lært den lektie, at vi

som menneske overfor menneske må handle ikke som fjender, ikke blot som bekendte, ikke engang blot som venner — men som brødre?

Vi må lære og atter lære, at kun ved at modtage og efterleve kærlighedens evangelium, således som Mesteren lærte os det — kun ved at gøre Hans vilje kan vi bryde de uvishedens og tvivlens lænker, som binder os.

Vi må lære den enkle, men strålende sandhed, at vi nu kan ordne vort liv igen — kan erfare åndens vidunderlige glæde nu og for evigt, hvis vi blot vil glemme os selv ved at gøre Hans vilje, hvis vi vil sætte Ham først i vort liv.

Ja, vore velsignelser mangedobles,

når vi deler Hans kærlighed med vor næste. I den udstækning, hvor vi viger bort fra den sti, som er afmærket for os af Manden fra Galilæa, i den udstækning svigter vi i vore personlige kampe for at overvinde verden.

Men vi er ikke uden Hans hjælp.

Atter og atter sagde Han til sine disciple — og til os alle: »Jeres hjerte forfærdes ikke! ...« (Joh. 14:1).

»Hvis I beder mig om noget i mit navn, vil jeg gøre det.« (Ibid. 14:14).

»Jeg vil ikke efterlade jer faderløse ...« (Ibid. 14:18).

»Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer ...« (Ibid. 14:27).

Vi føler Hans trøstende ånd i et barns

kære bøn, i den rolige, varige tro hos alle, som har ladet Hans evangelium gennemtrænge deres liv. Hvilken kostelig gave er det ikke, at vi kan kende Ham gennem vore egne bønner, og gennem de hellige og højtidelige vidneskyrd fra dem, som har set Ham — kendt Ham — følt Hans nærværelse.

Og Han vil komme igen — »... Denne Jesus, som er optaget fra jer til himmelen. Han skal komme igen på samme måde, som I har set Ham fare til himmelen.« (Ap. Gern. 1:11).

(1. kapitel af bogen

»So Ye Shall Reap«)

Månedens SPØRGSMAAL

Af Joseph Fielding Smith, præsident for De Tolv Apostles Råd

Hvem fik sine synder forladt gennem forsoningen?

Spørgsmål:

I vor diskussion om dogmatiske emner rejste det spørgsmål sig, om Frelseren ved sin forsoning betalte for hele Adams menneskelige families synder, eller led han kun for Adams synder og for dem, som adlyder evangeliet? Det blev forstået af alle, at opstandelsen vil være universal, så at alle skabninger, som lever i dødeligheden på grund af faldet, vil modtage opstandelsen. Men om Frelseren overrødsede alle dødelige fra deres overtrædelser eller ej, var et problem, der blev diskuteret. Vil De venligst klare vort begreb på dette punkt?

Svar:

Spørgsmålet om frelse for menneskeheden blev tydeligt besvaret af Forløseren i mange taler, medens Han var hos jøderne under sin tjenebestgering. Han tilbød fred og hvile i sin Faders rige til alle, som ville omvende sig og modtage Hans evangeliums ordnans og lærdomme. Han udtalte tydeligt, at de, som formentede frelsesplanen, ikke bliver renset for deres synder. I Peters og Paulus's vidunderlige breve bliver der

givet et tydeligt billede af frelsesplanen, så vel som i mange af vor Forløseres taler.

Dette er vor Forløseres stadige bøn:

»Kom hid til mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder, og jeg vil give jer hvile.

Tag mit åg på jer og lær af mig, thi jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet; så skal I finde hvile for jeres sjæle.« (Matt. 11:28—29).

Frelserens forsoning fuldbødrede to vidunderlige ting: For det første gengav den evigt liv til hver eneste levende ting i dette dødelige liv, det vil sige, den giver enhver dødelig skabning opstandelsen og evig magt over døden; for det andet giver den syndsforladelse.

I en åbenbaring til Joseph Smith i september 1830 finder vi følgende vidunderlige og klare forklaring på opstandelsen og denne gengivelses fuldkommenhed og altomfattende natur:

»Og den store og vederstyggelige kirke, som er hele jordens skøge, skal nedstyrtes gennem fortærende ild, som det er talt ved profeten Ezekiel's mund, der har talt om disse ting, der endnu ikke er sket, men som visselig skal ske,

så vist som jeg lever; thi vederstyggelighed skal ikke herske.

Og atter, sandelig, sandelig siger jeg jer, at når de tusinde år er til ende, og menneskene atter begynder at fornægte deres Gud, da skal jeg kun skåne jorden en kort tid.

Og da skal enden komme, og himlen og jorden skal fortæres og forgå, og der skal blive en ny himmel og en ny jord.

Thi alt det gamle skal forgå, og alting skal blive nyt, selv himlen og jorden og deres hele fylde, både mennesker og dyr, fuglene i luften og fiskene i havet.

Og ikke et hår eller mindste smule skal gå tabt, thi det er mine hænders værk.

Men se, sandelig siger jeg jer: Før end jorden forgår, skal Mikael, min ærkeengel, blæse i sin basun, og da skal de døde opvågne, thi deres grave skal åbnes, og de skal komme frem, ja, alle.« (L. & P. 29:21—26).

Det er en meget inkonsekvent tanke, som nogle har, at opstandelsen kun vil komme til menneskelige sjæle, at dyrene og planterne ikke har ånder og derfor ikke bliver forløst gennem Guds Søns

offer, og derfor er de ikke berettiget til opstandelsen.

I en åbenbaring til Profeten Joseph Smith i 1832 blev dette svar på et spørgsmål fra en af brøderne givet:

»Hvad forstås ved de fire dyr, som omtales i samme vers? (d. v. s. Åbenb. 4:6).

Det er et figurligt udtryk, som åbenbareren Johannes bruger for at beskrive himlen. Guds paradis, menneskets lyksalighed, samt dyrenes, de krybende tings og luftens fugles lykkelige tilstand. Det åndelige er afbildet i det timelige, og det timelige er afbildet i det åndelige. Menneskets ånd er i dets persons lignelse, hvad der også er tilfældet med hvert dyrs ånd og alt det, som Gud har skabt. (L. & P. 77:2).

Gennem åbenbaringerne fra Herren lærer vi, at der ikke var nogen dom i denne verden for Adams og Evas overtrædelse. Ældste Parley P. Pratt har i sin »En advarsels røst« givet et smukt billede af de tilstande, som den gang var fremherskende. Da Adam og Eva spiste af den forbudne frugt, bragte de dødelighed, ikke alene over sig selv, men over hele jorden og alt levende på den, i luften, i vandet og på landets overflade. Endog jorden selv fik del i dødens frugter. Siden den dag har alle levende ting, herunder jorden selv, fået del i en dødelig tilværelse.

Til trods for denne omfattende genvejelse vil jordens indbyggere blive belønnet i forhold til deres gerning. Nogle vil modtage ophøjelsen i Guds rige til selv at blive guder og få velsignelserne ved evig forøgelse. Nogle vil få tilfældet det terrestriale rige og blive ved at være adskilte og alene for altid, og nogle vil blive kastet ud i »det yderste mørke, hvor der er gråd, jammer og tænders gnidsel.« (L. & P. 101:91).

Der er et meget alvorligt spørgsmål, som rejser sig hos mange, som prøver på at forstå Guds Søns store lidelser og offer, nemlig hvor vidt Kirkens medlemmer fatter betydningen af Frelserens forsoning eller ikke. Når vi nyder nadveren, som repræsenterer Hans død og lidelse, prøver vi så virkelig, så godt vi kan, at forestille os den overordentlige og frygtelige prøvelse, som vor Frelser gennemgik, for at vi, ved at holde Hans bud, kan undgå pinen af vore overtrædelser? Han har til en vis grad beskrevet den frygtelige prøvelse, som vi dødelige ikke fuldtud kan forestille os, med følgende bevægende ord i åbenbaringen til Profeten Joseph Smith:

»Thi se, jeg, Gud, har lidt dette for alle, for at de, som vil omvende sig, ikke skal lide.

Men dersom de ikke vil omvende sig, må de lide, ligesom jeg.

Og mine lidelser gjorde, at selv jeg, Gud, den største af alle, skælvende af smerte og blødte fra hver porø og led både på legeme og sjæl og ønskede, at jeg ikke skulle drikke den bitre kalk.

Dog, ære være Faderen, jeg tomte den og fuldendte mine forberedelser for menneskenes børn.« (L. & P. 19:16—19).

Hvor mange af Kirkens medlemmer prøver, når de nyder nadveren, at forestille sig de overordentlige lidelser, som Guds Søn måtte gennemgå for vor skyld i Gethsemane Have?

Joseph Fielding Smith.

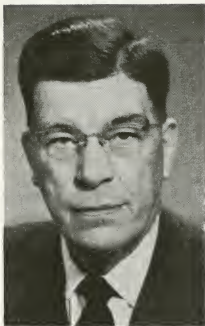
VANEN:

Tjener eller herre

»Vanen«, sagde Nathaniel Emmons, »er enten den bedste af alle tjenere eller den værste af alle herrer.« Når vi tænker på dette emne, har vi i nogen grad fremhævet den negative side — vanen som den »væreste af alle herrer« — og har antydnet, at vi ikke må lade vaner tvinge os til at gøre, hvad der er imod vor bedre forstand eller vort bedre jeg. Men i dag vil vi gerne vende os et øjeblik mod den mere positive side: vanen som »den bedste af alle tjenere« — thi at danne gode vaner er lige så vigtigt som at bryde de dårlige. »Unge mennesker er impulsive skabninger«, sagde George B. Cheever. »Gamle mennesker er vanskabninger. Næsten alt er impulsivt hos et lille barn, og intet kan kaldes vane; næsten alt er vane i alderdommen, og der er meget lidt, der kan kaldes impulsivt. Ligesom karakteren skal dannes for evigheden i tide og i god tid, således må de gode vaner, der skal bruges til lykken i dette liv, dannes tidligt.« »Vi følger hele tiden de indfyldelser, som senere vil blive vore herskere,« sagde Herman L. Wayland. »Vi danner vor egen skæbne. Vi vælger vore vaner . . . Med tiden erhverver disse en magt over os.« Dette er sandt og nøjternt, rpen ikke nødvendigvis negativt. Vi kan bryde dårlige vaner og skabe gode vaner — hvis vi ønsker at gøre det. Og rigtige vaner kan være lige så nyttige, som dårlige vaner kan være skadelige. I virkeligheden er vanen et andet ord for rutine, eller i det mindste løber vanen og rutinen sammen i mange retninger. Og ligesom alle andre kræfter i livet kan vanen ledes til negative eller positive formål. Konstruktivt må vi danne den vane at studere, den vane at arbejde, den vane at læse; den vane at betale vor gæld, at efterkomme forpligtelser; vi kan danne den vane at være venlige og høflige, den vane at have sunde tanker, ja, selv den vane at være lykkelige. Nogle vaner leder til skuffelse, utilskønhed, dårligt helbred og hjertesorg. Nogle leder til gode resultater, effektivitet, en god karakter og en rolig samvittighed. Følgende ord af George D. Boardman, citeret af Præsident David O. McKay, bør erindres: »Så en handling, og du høster en vane; så en vane, og du høster en karakter; så en karakter, og du høster en skæbne.«

(Fra Tempelpladsen, 17. nov. 1963)

Familiens evige forbindelse

af ElRay L. Christensen,
assistent til De Tolvs Råd.

(Uddrag af tale ved Generalkonferencen i Salt Lake City, oktober 1960).

Der findes intet så stort og værdifuldt som sandheden. I Kirken lærer vi sandheden. Vi lærer den rette måde at leve på — den korrekte, den rigtige, den lykkelige måde at leve på. Vi kunne søge verden over, og vi kunne ikke finde nogen bedre måde at leve på end den rette måde, og naturligvis er Herrens måde den rigtige måde.

Vi lærer at kende det rigtige i alle ting — hvorledes vi skal omvende os, hvorledes vi skal forandre vor levevis. Vi lærer hvem og hvorledes vi skal tjene. Vi lærer om den rette måde at indgå ægteskabspagten. Ja, i virkeligheden er Jesu Kristi evangelium bestemt til at føre os frelst gennem denne prøvstand, så vi kan »... bo hos Gud i evigvarende salighed.« (Mosiah 2:41), sammen med dem vi elsker. Jeg kan godt lide denne udtalelse fra Mormons Bog.

Vi lærer, at i den sande betydning af ordet er Gud vor Fader; at vi er Hans sønner og døtre, og at Han elsker os, og at Han bekymrer sig om vort velfærd og vor skæbne og vore ulykker. Han ønsker, at når denne jordiske mission er fuldført, at vi da alle kommer hjem med en hæderlig afløsning fra den, for at vi bo hos Ham i en tilstand af lykke og gavn.

Jeg er ikke så interesseret i himlen, med mindre jeg kan fortsætte at være sammen med dem jeg elsker, og det er jer alle, mine brødre og søstre, men især min ægtefælle, mine børn, mine børnebørn og mine forfædre.

Jeg er taknemmelig over at tilhøre en Kirke, som lærer os, at forbindelsen mellem mand og hustru, mellem faderen og moderen, og mellem børnene og forældrene er bestemt til at være, og er, evig i sin natur, hvis vi blot vil forberede os til den slags slægtskab. Intet

princip, ingen lærdom eller skik er så bestemt eller appellerer så meget til den menneskelige fornuft som familiens evighed. Jo mere jeg tænker over evangeliet, jo mere ser jeg, at det drejer sig om familien og dens evige forbindelse.

Da jeg gik hjem ved middagstid, fandt jeg et brev fra en dreng, skrevet med hans egen håndskrift. Han er 11 år gammel.

(Som De ved, er der i templet lejlighed til at anbringe navne på dem, som er syge eller sorgfulde, på en liste, hvor de så erindres i vore bønner). Brevet lyder:

»Kære tempelarbejder: Vil De venligst skrive min fars navn på bønnelisten, fordi vi vil gerne have han skal blive medlem af Kirken og tage mor og os børn med til templet. Vi håber og beder oprigtigt, at vor himmelske Fader vil hjælpe ham til at holde Visdomsordet. Hans navn er ... Venlig hilsen, Deres broder ..., 11 år gammel.«

Dette fortæller om, hvad der findes i hjertet hos en dreng, som elsker sine forældre, som elsker dem nok til at ønske, at deres forbindelse skal vare udover dette jordiske liv. Sommetider er det børnene, som må hjælpe forældrene på vej.

Jeg er taknemmelig for, at min himmelske Fader er en tålmodig Fader. Hvis Han vil blive hos mig, er jeg besluttet på at blive hos Ham, at holde fast ved det, som er sandt, til mine sidste dage.

Gud velsigne os, mine brødre og søstre, at vi må fryde os, at vi med taknemmelighed vil tage imod, at vi må leve værdigt til de utallige velsignelser, som Gud sender os, at vi må dele den

sandhed, som er blevet åbenbaret, med vore venner, som ikke er medlemmer; og at vi må bære vidnesbyrd, ikke alene i ord, men også i gerninger og i handling og ved at gøre godt mod andre, beder jeg ydmygt i Jesu Kristi navn. Amen.

Tempelrejserne

Er du beredt til at rejse til Templet og nyde de velsignelser, som omtales i foranstående artikel: at blive beseglet for tid og evighed til din ægtefælle og dine børn, og også til dine afdøde forfædre?

Tempelrejserne finder sted i ugen 12. juli til 18. juli, og i ugen 30. august til 5. september.

Hvis du ønsker at deltage i en af rejserne (eller måske dem begge!) så indsend endnu i dag den »Foreløbige tilmelding«, som var indlagt i STJERNEN for marts måned. Skulle den være bortkommet for dig, kan en ny rekvireres ved at skrive til »Tempelrejse«, Dalgas Boulevard 164, København F.

Kender du søskende, som måske ikke holder STJERNEN, men som gerne vil med til templet, så fortæl dem om de to tempelrejser og bed dem rekvirere en tilmeldingsblanket.

Alle tempelanbefalinger udløber den 31. juli, så tempelanbefalinger til rejsen i august kan først fås hos grenspræsidenten efter denne dato. Husk derfor, når du beder din grenspræsident om en tempelanbefaling, at sige, om du agter at rejse i juli eller i august.

Missionspræsidentskabet

Genealogisk Forening

At finde tid til genealogi

af Howard S. Bennion

Ethvert menneske er forvalter for sig selv i dette liv, og kun tidens krav kan herske over ham. Den genealog, som overvinder tiden, som lærer at bruge den godt, er i sandhed sin egen forvalter; og han er fri til at hjælpe med til at frelse mange af sine forfædre.

Denne artikel er skrevet til overvejelse for de sidste dages hellige, som har så meget arbejde, som skal gøres (og så meget mere, som burde gøres), at de har grund til at tro, at de for øjeblikket ikke har tid til at påtage sig genealogisk undersøgelsesarbejde. Med andre ord, denne artikel er skrevet for de fleste sidste dages hellige.

Der er børn, der skal passes, instrueres, vejledes. Ens arbejde kræver tid og kan ikke forsømmes. Tilstrekkelig tid til hvile og recreation er nødvendig for at holde legemet og sindet frisk og sundt. Kirken har meget arbejde at gøre og mange missioner at udføre. Der er kun få villige og dygtige arbejdere, og opgaver, pligter, møder, kaldelser og stillinger dynges på sådanne arbejdere. Der er også borgerlige pligter og krav, der skal løses. I sandhed, det medlem af Kirken, som føler sig tvunget til den konklusion, at han har for travlt til at påtage sig genealogisk arbejde for øjeblikket, kan finde rigeligt af gode argumenter til at forsikre ham om, at hans slutning er rigtig.

Men har han lavet et ærligt regnskab over sin tid og sine chancer? Er der indbildte huller i hans regnskab? Herren har tydeligt og afgjort pålagt sin Kirke i denne Tidernes Fyldes Forvaltning den vægtige og slidsomme, men i høj grad lønnende mission at udføre stedfortrædende arbejde for de døde.

Han har sagt, at optegnelser, som man skal skaffe gennem genealogisk efterforskningsarbejde, er nødvendige for at opfylde denne store mission. Han har påvist dens betimelige og alvorlige betydning gennem sine profeter, som har sagt, at hvis bornenes hjerter ikke vendes mod deres fædre, vil hele jorden blive fuldstændig lagt øde ved Hans komme.

Gennem en anden profets mund, som talte om dåb for de døde i Nauvoo Templet, sagde Han: "... og om I ikke gør dette indenfor den bestemte tid, skal I blive forkastet som en kirke tilligemed jeres døde, siger Herren, jeres Gud." (L. & P. 124:32).

Skal vi antage, at Herren ikke forudså og til fulde var klar over, at de trofaste sidste dages hellige ville blive kaldet til mange arbejder, for at de kunne fylde deres vågne timer og stille krav til deres energi? Skal vi antage, at vor alvise himmelske Fader overvurderede sine sønners og døtres evner? Er det ikke meget mere rimeligt og mere på linie med Hans tjeneres erfaring gennem alle forvaltninger at slutte, at da Herren har pålagt os denne mission, vil Han gøre os skikket til arbejdet, hvis vi påtager os det med al vor magt, sind og styrke?

Jeg tror, at produktivt genealogisk efterforskningsarbejde af sidste dages hellige i høj grad vil kunne forøges,

hvis hvert medlem over tolv år, men især alle voksne medlemmer, vil tage følgende skridt med den fulde hensigt at gøre, hvad han med rimelighed kan, for at gøre sin del af arbejdet:

(1) Foretage en gennemgribende og ærlig undersøgelse af sin tid i løbet af en dag, en uge, en måned og et år for at fastslå, hvad han nu gør med den tid.

(2) Lave en fair, praktisk og uforfærdet vurdering af, hvor meget af denne fritid der med rimelighed kan vies genealogisk efterforskningsarbejde. Naturligvis, den endelige dom over brugen af tiden vil blive foretaget af den Store Dommer, og det ville være klogt at prøve at se på hele spørgsmålet gennem hans øjne for at nå en god samlet balance. Som en af vore sange siger: »Ivem kan forvente han belønning får, som i kamp ej tog del?«

(3) Se med søgende øjne efter rimelige lejligheder til at hellige fritid til efterforskningsarbejde.

(4) Indenfor rimelighedens grænser skabe anledninger til efterforskningsarbejde; hvis man f. eks. rejser på ferie eller forretningsrejse, så udstræk tiden eller lav ændringer på ruten for at kunne besøge steder, hvor der måske kan fås genealogiske oplysninger, der er værdifulde for en, og brug så nogle timer eller dage til at søge.

(5) Se efter anledninger til at beskæftige de halv voksne sønner og døtre i deres fritid med specielt genealogisk efterforskningsarbejde.

(6) Forberede sig til at gøre det mest mulige ud af den tid man bruger til efterforskningsarbejde. En timestid kan skaffe værdifulde oplysninger for den undersøger, som er bevåbnet med gode begyndelses- og vejledende oplysninger. En hel dag med efterforskningsarbejde kan blive ødslet bort af mangel på forberedelse i forvejen.

Nogle chancer kommer uanmeldt, andre sender bud i forvejen. Ofte skabes de ved sund, omhyggelig forberedelse og planlægning på forhånd. Som

mængde af nøjagtige genealogiske oplysninger, der i fremtiden kan indsamles pr. time, i høj grad kunne forøges. En sådan udvikling vil give større opmuntring og være en større spore for den allerede travle sidste dages hellige til at finde og vie mere tid og flere midler til efterforskningsarbejdet.

Lad os håbe, at denne udvikling vil komme lige så hurtigt som praktisk. I mellemtiden er den bedste forberedelse, vi kan gøre for i morgens chancer for at samle genealogiske oplysninger, at gøre mest ud af i *dags* chancer. Herren gav i lignelsen flere talenter til dem, som gjorde god brug af hvad de havde. Han tog det ubrugte talent bort.

(Fra *Instructor*, maj 1963).

regel er det kun dem, der er på vagt, som erkender chancerne for de er forbi og kun de, som er forberedt og i stand til det, kan drage fordel af dem.

Den moder, hvis børn er »fra hånden«, og den arbejder, som har trukket sig tilbage, har måske mere lejlighed til at udføre efterforskningsarbejde, men nye evner og tilpasning, som tillader langvarigt og stadigt genealogisk efterforskningsarbejde, kommer ikke let til den gennemsnitlige ældre, som ikke allerede er øvet i arbejdet.

I den udstækning, hvor kilderne til genealogisk efterforskningsarbejde bliver gjort mere tilgængelige for medlemmer overalt i Kirken, og i den udstækning optegnelserne bliver gjort mere læselige og får register og efterforskningsarbejdet på andre måder måske bliver gjort mere enkelt og hurtigt, vil den

Hjælpeforeningen

Der er et ganske bestemt spørgsmål, som tid efter anden kommer frem og vækker livlig diskussion for og imod. Det er naturligt, at det dukker op, hvor så mange opgaver skal udføres, og hvor der er så få til at udføre dem. Men er meninger og opfattelser forskellige, er det en udmærket løsning at ty til Kirkens ledere og høre, hvad de kan give til afhjælpning af problemerne.

Hvad kommer først — Kirken eller Hjemmet?

Således spørger vi som medlemmer, som hustruer og som mødre. Ældste John A. Widtsoe giver følgende svar:

Kirken er sammensat af hjem. Kirken og hjemmet kan ikke adskilles. Ingen af dem kommer først, de er ét. Et hjem, der ikke passes på rette måde, svækker derfor Kirken, medens et hjem, som passes, styrker Kirken. Kirkens tilstand som et hele er kun et genskin af dens medlemmers hjem.

Spørgsmålet stilles imidlertid i oprigtighed af folk, som frivilligt — eller ifølge kaldelse — vil dele deres tid mellem arbejdet i Kirken, som er en samling af hjem, og så det arbejde, der kræves i hjemmet — og gøre det klogt.

Forældre og børn, som alvorligt bestræber sig på at skabe lykkelige hjem, udfører i virkeligheden arbejde for Kirken, endda det mest vigtige, fordi det er det vigtigste grundlag for Kirken. Fremragende mænd har altid hyldet deres mor. Det er mødrene, der gør mænd til MÆND! Læg mærke til følgende ord fra president Brigham Young: »Når jeg tænker over de pligter og ansvar, der påhviler vore mødre og søstre, og den indflydelse, de udøver, må jeg regne dem for drivkraften og sjælen i vor tilværelse her.«

Dette løser selvfølgelig ikke faderen fra hans pligter. En moder, som ikke har sin mands samarbejde, står over for en vanskelig opgave i sit hjem. Samarbejde forældrene imellem er ubetinget nødvendigt, for at hjemmet kan være fuldstændig lykkeligt. ... I hjemmet ligger visdommens begyndelse i at gøre Kirken antagelig for Herren. Kirken, som organiseres af hjemmene og

for de mennesker, der bor i dem, har sine særlige forpligtelser og ansvar ... Gennem sine forskellige organisationer, præstedømmet og hjælpeorganisationerne og de forskellige skrifter, de udfører, må Kirken lære sine medlemmer Evangeliets principper. Den må føre budskabet om Evangeliet ud i verden, den må åbne dørene til frelse for de døde. Hvert medlem i Kirken må lære at forstå de principper, som påhviler disse aktiviteter og må give nogen tid til en eller flere af disse aktiviteter.

Dette arbejde bør imidlertid ikke udføres på bekostning af hjemmet, men bør snarere stimulere hjemmets aktiviteter. Sommetider går fædre og i særdeleshed mødre så ihærdigt ind for opgaver i forretningslivet eller i hjemmet, at de lader alle andre aktiviteter ude af betragtning. De bliver slaver af det daglige arbejde i stedet for at blive dets herrer. Det er ikke klogt. Modern og ethvert medlem af hendes familie trænger til forandring fra det daglige arbejde og de opgaver, det indebærer. Enhver bør finde tid til hvile og adspredelse. Aktiviteterne i Kirken tilbyder det bedste afløb for de forandringer, der tiltrænges. Nogle mødre, og ligeledes andre som forstår nødvendigheden af forandring, glemmer da muligheder, Kirken byder på, og prøver at finde frigørelse fra deres daglige pligter i adspredelser, som intet har med Kirken eller hjemmet at gøre. Dette er lige så uønskeligt, og det er ikke klogt.

Sidste Dages Hellige bør huske, at Kirken er således organiseret, at alle normale ønsker finder udtryk gennem dens program. Ved at gå ivrigt ind for det, bliver kærligheden til Kirken ikke blot vedligeholdt, den øges også. Desuden er det kun de hjem, som er aktive i Kirkens anliggender, der er virkelig lykkelige. Kirken er vor, som hjem og som enkeltpersoner. Vi bør altid søge at opbygge Kirken ved vor personlige indsats.

De fleste medlemmer i Kirken kaldes på et eller andet tidspunkt til at udføre et arbejde som lærer eller funktionær i en af Kirkens organisationer. Det er nødvendigt, at det er således i en kirke,

som ikke har noget betalt præsteskab, og hvor det arbejde, der kræves, udføres frivilligt af dens medlemmer. Det er naturligt, at de mest villige eller de dygtigste sædvanligvis oftest kaldes til sådant arbejde.

Undertiden, og dette sker tiest i mindre grene eller warder, kan den samme person blive kaldet til at udfylde adskillige stillinger på samme tid. Dette er ikke i fuld overensstemmelse med Kirkens orden, som er, at Kirken skal hjælpe ethvert af sine medlemmer til at udvikle dets medfødte talenter. Sædvanligvis er der tilstrækkeligt med medlemmer til at udfylde stillingerne, dersom man blot har tillid til dem. De svage bliver stærke under udførelsen af det arbejde, de bliver kaldet til at udføre. Det er ofte bemærkelsesværdigt, hvor godt en person, som er tilbageholdende arbejder, når blot vedkommende får lejlighed til det.

Det er, når et medlem, og især en moder, bliver kaldet til at udføre flere arbejder, at spørgsmålet, som vi behandler, opstår. Ingen bør sige nej til et kald fra Kirken. Ethvert medlem kunne uden tvivl være aktiv i en af Kirkens aktiviteter uden hensyn til, hvor store pligterne i hjemmet eller forretningslivet er. Skulle der komme et andet kald, har den person, som bliver kaldet, ret til at forelægge den præsiderende embedsmand de forskellige omstændigheder. Derefter vil den, som har ret til at kalde andre til arbejde i Kirken, beslutte, om den, som er blevet kaldet, kan afløses fra arbejdet.

Ved en sådan fremgangsmåde vil der ikke ske nogen indblanding i pligterne i hjemmet, og ingen vil blive overanstrengt i den hellige sag, der hedder Hjemmet og Kirken. Alle, som er i stand dertil, vil have den velsignede mulighed at arbejde på at opbygge Guds Rige her på jorden.

Ethvert medlem af Kirken bør fordele sin tid klogt mellem Kirken og hjemmet. Man bør være forsigtig med at forsømme nogen af dem. De er begge to dele af Herrens store frelsesplan for sine børn.

Haderslev hjælpeforening

Den 1. januar 1963 blev Haderslev Hjelpeforening oprettet med 4 medlemmer. Efter 2 ugers forløb rejste vor præsidentinde fra Haderslev, og ganske kort tid efter forlod også 2. rådgiver byen: tilbage blev 2 medlemmer. Hvordan skulle vi holde denne lille organisation i live? Vi måtte opstille et program passende til de særlige forhold, og dets punkter kom til at lyde således:

Vi holder møde hver uge, selv om der møder kun ét medlem.

Vi gennemgår vore lektier efter hjelpeforeningens lektiebog.

Vi prøver at indrette arbejds møder og:

Vi vil ikke tabe modet.

Haderslev Hjelpeforening, som nu tæller 3 medlemmer, har bestået i over ét år, og vor himmelske Fader har velsignet den og givet medlemmerne glæde til arbejdet indenfor denne lille kreds, og Gud har givet hjælp til at klare de problemer, som også en lille organisation kan have.

Vi skiftes ad med at holde møde i vore hjem. Vi arbejder med vore lektier, så godt som vi kan, vi synger meget ... ikke altid lige godt, men gerne, — i vore arbejds møder prøver vi at forarbejde brugt tøj til brugbare ting og diskuterer nye opskrifter og serverer af og til en lille forfriskning, og ... vi har det dejligt. Vi takker Gud for den vej han viser os, gennem aktivitet i en af

Kirkens Organisationer at lære Evangeliet bedre at kende og få kraft til at efterleve Guds bud og befalinger bedre og bedre.

At vor himmelske Fader vil velsigne alle Hjelpeforeninger, både de store og de små, og give medlemmerne glæde til arbejdet indenfor deres organisation, beder vi i Jesu Kristi Navn.

Haderslev Hjelpeforening.

Vi giver i denne måned blomster til

søster MARY KAISER

D anledning af -

at str. Mary Kaiser den 12. maj holder stor fødselsdag, slutter hele Hjelpeforeningen i Den danske Mission op i rækken af gratulanter. — Kære Mary! Hvis der er nogen på denne jord, vi ønsker lykke, glæde og fremgang på alle områder, så er det dig. Vi takker dig for alt, hvad du gennem de mange år har gjort for os, både det, vi kender til, og det, du har udført »i det skjulte«.

Vor himmelske Fader kender dette »skjulte« og vil til sin tid belønne dig derfor; vor tak er ringe, det ved vi, men det er alligevel af hele vort hjerte, vi synger: HAPPY BIRTHDAY TO YOU — HAPPY BIRTHDAY TO YOU — HAPPY BIRTHDAY, Dear Mary — HAPPY BIRTHDAY TO YOU!

Inger Rasmussen

Hjelpeforeningens hovedbestyrelse.

venner, der mente, han var kommen ind under en eller anden ond magts indflydelse, noget, som de i høj grad beklagede.

»Marie er her,« sagde Selma henne fra døren.

Henrik rejste sig. »Hvor er hun? Jeg vidste ikke af, at hun var i byen.«

»Hun er i det østlige værelse.«

»Bed hende om at komme ind.«

»Hun siger, at hun vil tale med dig alene.«

»Som hun vil. Godnat moder. Drøm behageligt.«

Henrik fandt Marie siddende ved det åbne vindue, betragtende blomster og buske i haven. Lyset fra den nedgående sol indhyllede hende i sin glans, højlig forøgende det overordentlig smukke ansigts skønhed. Henrik trådte hen bag pigen og lod sin hånd glide ind under hendes hage. Hun vendte ikke hovedet om.

»Dette er rigtignok en overraskelse,« sagde han, »men jeg er så glad for at se dig igen. Havde du en fornøjelig tid i Skarpen?«

Der kom intet svar. Den unge pige vedblev at stirre ud over haven og på de mørke skygger, der begyndte at lægge sig hen over græsset.

»Hvad er der i vejen, lille ven?« spurgte han. Han mærkede, hvorledes hendes kinder dirrede, da hun flyttede hans hånd bort.

»Nej,« svarede hun, »jeg havde ikke nogen fornøjelig tid.«

»Det bedrøver mig. Hvad var grunden?«

»Du var der ikke – du var andre steder, hvor dit hjerte er mere, end det er hos mig – du var uden tvivl i Osterhausgade.« Hendes stemme blev skarpere, eftersom hun talte.

»Å, jeg er ikke der altid,« lo han.

»Du har mere tilovers for de mennesker, der kommer der, end for mig, det er tydeligt.«

»Hvorledes får du den tanke?«

»Fra dig og din opførsel. O, Henrik, kunne du blot høre,

hvad folk siger – jeg hører det, og folk ser så underligt på mig og beklager mig. . . . Jeg kan ikke holde det ud!« Hun rejste sig som for at slippe bort fra ham, gik over gulvet til det store bord i midten, ved siden af hvilket hun satte sig. Han trak rullegardinet ned, tændte gassen og satte sig overfor hende ved bordet. Der var en pause, som hun til sidst brød ved at sige:

»Jeg hører, at du virkelig har i sinde at slutte dig til disse forfærdelige mennesker – er det sandt?«

Der var igen et langt ophold, medens de så på hinanden over bordet.

»Ja,« sagde han.

»Næste uge?«

»Det var min hensigt – ja.«

»Og vi skulle have været gift næste måned?«

»Ja –.«

»Godt, lad mig sige dig, Henrik, at dersom du slutter dig til disse folk, må bryllupsdagen udsættes.«

»For hvor længe?«

»For en lang, lang tid.«

»Ja, jeg havde tænkt mig at blive døbt i næste uge; men jeg kan naturligvis udsætte det.«

»Lad helt være, Henrik – sig, at du vil lade være.«

»Nej, jeg kan ikke sige det. Jeg kan vente lidt for at føje dig og give dig tid til at tænke lidt mere over sagen. Jeg ønsker, at du skal dømmes efter moden overvejelse, Marie. Der behøver ikke at være noget hastværk. Jeg ønsker ikke, at du skal tage nogen overilet beslutning og give afkald på mig, fordi jeg har i sinde at gøre dette skridt.«

»Jeg har allerede taget min beslutning.«

»Marie!«

»Du må vælge mellem mig og –«

»Sig det ikke, sig ikke mere; den dag vil komme, da du vil fortryde det; jo mindre der er sagt, jo mindre er der at kalde tilbage.«

Marie rejste sig. »Jeg har ikke i sinde at tage noget tilbage,« sagde hun, blussende af vrede. »Jeg troede, du elskede mig,

men – jeg – har taget fejl. Jeg skal ikke forstyrre dig længere. Godnat.«

Han rejste sig for at følge hende. »Du behøver ikke at ulejlige dig.« føjede hun til. »Jeg vil tale med Selma, og hun følger mig nok hjem.«

Hun vendte sig i døren. »Vil du love?«

»Love hvilket?«

»Ikke at gøre det, du sagde – ikke at vanære –«

»Marie, hvor lyset skinner, der må jeg følge; hvor sandheden vinker, der må jeg gå. Jeg –«

Med et dæmpet skrig vendte den unge pige sig om og flygtede ud af værelset.

XIII.

»Herren alene ledede ham.« –
5. Moseb. 32: 12.

På en smuk og stille sommeraften blev Henrik Bogstad døbt i Kristiania fjord. Da dette skridt var taget, syntes evangeliets sandheder at blive tydeligere end nogensinde, og åndens stille hvisken, hvortil han nu havde lovmæssig ret, bevidnede for hans egen sjæl, at han var på frelsens vej, snæver og trang måske, men bestrålet af et lys, der opmuntrede og trøstede.

Han gjorde ikke sine venner eller sin familie bekendt med, at han var bleven døbt. De havde allerede udstødt ham, så vidt det var muligt, og de gav ham ingen spørgsmål. Hans søster ville knapt tale til ham, og Marie vendte ham ryggen. Hans mange onkler og tanter og andre slægtninge var kølige og ufølsomme overfor ham. Hans moder var meget svag og nærmede sig sit livs afslutning, men hun var den eneste af hele familien, som han kunne tale med. Han havde følelsen af, at de var ét i ånden, og dette gav ham stor tilfredshed og trøst.

Ved midsommertid døde moderen. Efter hendes død opholdt Henrik sig den største del af tiden i Nordal. Der var fred der-

ude i de granbevoksede fjeldes ensomhed, der var trøst i de bølgende kornmarker og de krystalklare bække. Søen lå udbredt for hans blik, når han så ud af sit vindue, og medens han stod hensunken i dette skue, gik hans tanker sommetider fra Dahl-familiens tidligere hjem på øen derude og over til det ukendte Amerika. Og Amerika havde fået en ny betydning for ham nu. Tidligere havde det blot været det nye vidunderland. Landet med de utallige muligheder i materiel henseende; men hertil kom nu den kendsgerning, at i Amerika skulle de Sidste Dages Helliges Zion opbygges; der samledes Guds folk, og der opførte de templer for en forberedelse til Herrens herlige komme.

Henrik blev snart grebet af indsamlingsånden, men søgte at modarbejde denne følelse så meget som muligt. Hans brødre i pagten rådede ham til at blive, hvor han var og udføre sin pligt i fuldeste mål overfor sin søster og varetage deres fælles interesser. Dette prøvede han på at gøre. Han ville ikke trættes med Selma, men var overordentlig tålmodig og hensynsfuld overfor hende. Han indlod sig gerne i samtaler om religion med enhver af sine venner, der havde lyst dertil, men han ville ikke diskutere.

Henrik omgikkes mere frit med sine lejere i Nordal, og de kom snart under vejr med, at der var foregået en forandring med ham. Han behandlede dem godt og var mere overbærende og venlig. Lejlighedsvis blev der afholdt gudstjeneste i den store dagligstue på Bogstadgården, og befolkningen der omkring blev indbudt til at komme. De kom ganske vist også, men det må indrømmes, at det nærmest var på grund af hr. Bogstads indflydelse og ikke så meget af personlig interesse.

Under denne forholdsvis ensomme livsførelse læste Henrik en hel del. Han havde altid en bog i lommen, når han var ude mellem fjeldene eller i marken, mangan en mosbedækket sten blev benyttet til læsepult. Han havde anskaffet sig et antal engelske bøger, som han satte stor pris på, thi de bragte mange ting til ham, som endnu ikke fandtes i hans eget sprog.

Efter at høsten var forbi, henvendte Henrik sin opmærksomhed på et andet slags arbejde, som hans nye tro havde vist ham nødvendigheden af. Han samlede sine forfædres slægtre-

gistre. Han havde en meget stor slægt, og da han gennemsøgte gamle kirkebøger i Nordal, i Kristiania og mange andre steder, fandt han, at slægten var meget gammel og nåede tilbage til de gamle nordboere. Dette arbejde fyldte ham med en inderlig tilfredshed, og han fortsatte sin søgen, til han havde en stor liste af navne på sin moders side såvel som på sin faders. »Blandt disse er der mange gode og ædle,« tænkte Henrik. »Mangen vil annamme evangeliet i åndeverdenen, og alle vil de få lejlighed til at høre det. Jeg vil have det nødvendige jordiske arbejde udført for dem. Hvis mit arbejde for de levende er unyttigt, så skal mine døde forfædre drage nytte deraf. Hvem véd, om ikke evangeliet netop nu bliver forkyndt for dem, og mange af dem med spænding venter på nogen til at udføre arbejdet for dem.« Denne tanke fyldte ham med begejstring.

Det følgende forår blev Selma gift, og Henrik var nu ganske alene. Han traf Marie under bryllupsfestlighederne. Hun var stille og ordknap. Han gjorde ikke noget alvorligt forsøg på at vinde hende tilbage, så deres veje skiltes igen. Nu tog Henrik fat på at ordne sine affærer således, at han kunne være borte fra hjemmet i nogle måneder. Han sagde, at han ville rejse til Amerika og besøge sine onkler i Minnesota, – ja, muligvis han også rejste længere vest på. Hans venner rystede misbilligende på hovedet, men han smilede blot af deres frygt.

Henrik afsejlede fra Kristiania i selskab med en del af sine trosfæller og landede omsider i den nye verden. Et vidunderligt stort og interessant land var det indtryk, han fik af Amerika. Han rejste direkte mod vest, ud gennem de store prærier og de skyhøje bjerge til dalene blandt disse. Her fandt han mange af sine tidligere venner og besøgte dem. Han boede hos de Sidste Dages Hellige, kom i deres hjem og lærte deres sande karakter og sindelag at kende.

Han så de store templer, i hvilke de hellige udfører et frelsende arbejde både for de levende og døde. I en samtale med nogle af brødrene fortalte han dem, hvad han havde udrettet med hensyn til slægtregistre, hvilket de gav deres højeste anerkendelse og sagde til ham, at han havde en lejlighed til at gøre meget godt for sin familie.

»Jeg glæder mig over at høre Dem sige det,« svarede Henrik, »thi dette arbejde for de døde er, hvad der først gjorde indtryk på mig. Det kom til mig ligesom af sig selv, og jeg havde ingen besvær med at forstå det.«

Henrik fik meget at vide angående fremgangsmåden ved udførelsen af dette tempelarbejde. Han kunne udføre arbejdet for de mandlige medlemmer af sin familie, men en kvinde måtte repræsentere de kvindelige medlemmer.

»Deres søster eller Deres hustru eller enhver anden nær slægtning ville være den rette til at hjælpe Dem dermed.«

Henrik rystede på hovedet. »Jeg er den eneste af min familie, som har modtaget evangeliet,« svarede han.

»I det tilfælde vil naturligvis enhver søster i troen kunne udføre det; men velsignelserne for udøvelsen af dette arbejde tilkommer de nærmest beslægtede, dersom de vil modtage dem. Har De ingen slægtninge i Amerika?

»Jo, en hel del af dem i Minnesota, men så vidt jeg véd, er ingen af dem Sidste Dages Hellige, men jeg vil rejse derud og få det at vide,« føjede han til, ligesom til sig selv.

Og det var, hvad Henrik gjorde. Inden en måned var omme, befandt han sig på rejsen. Han fandt sin onkel boende ikke langt fra St. Paul. Han var en velstående landmand med en familie af voksne sønner og døtre, der alle var glade for at se deres slægtning fra hjemlandet. Alle familiebegivenheder på begge sider måtte fortælles. Henrik blev vist omkring på den store gård med dens nyeste landbrugsmaskiner og dyrkningsmetoder. De fyrige fuldblodsheste blev spændt for, og han blev kørt til byen, hvor han blev forestillet for en masse mennesker. De vidste, at Henrik var en indflydelsesrig person derovre i Norge, og de ville nu vise ham, at de også var »noget«. Dette syntes at være deres hele livsopgave. De gamle folk tilhørte endnu den lutherske kirke. De tre døtre havde sluttet sig til methodisterne, fordi deres »kreds« hørte til der. De to sønner tilhørte ikke noget kirkesamfund.

Henrik var skuffet. Han indså tydeligt, at han ikke her kunne få nogen hjælp. Alle disse mennesker var besnærede af verden. Da han først kom, sagde han intet til dem om sin egen religiøse

opfattelse, men efter en tids forløb slog han ind på dette emne overfor en af sine kusiner, men hun var ikke det mindste interesseret. Han prøvede en anden af dem med det samme resultat. Så en dag ved bordet fortalte han dem alle rent ud, hvad han troede på, og hvad han blev kaldet. De blev blot lidt forundrede. »Det har intet at sige,« sagde fætter Jack, som udtrykte den almindelige mening, »vi lever i et frit land, hvor ens religion ikke kommer andre ved.«

Henriks anden onkel boede i byen. Han var håndværker og havde i mange år arbejdet i jernbaneværkstederne. For nogle måneder siden var han bleven afskediget, og siden den tid havde han oprettet sit eget lille værksted. Onkel Jens boede til leje i et lille hus i byen. Onkel Oles besøg hos sin broder var yderst sjældne. »Broder Jens er ustadig,« sagde onkel Ole.

Henrik blev godt modtaget i det tarvelige hjem, og han blev snart interesseret i familien. Hans onkel var en gudhengiven mand, da han, som han selv sagde, var »blevet omvendt« for nogle år siden ved et opvækkelsesmøde. Han havde sluttet sig til baptistmenigheden og var et virksomt medlem af denne. Hans hustru og nogle af hans børn var alvorlige troende. De fremsagde lange morgen- og aftenbønner og læste meget i den hellige skrift. Denne gren af Bogstad-familien kaldte den rige landmand og hans børn for en »vantrø slægt«.

Onkel Jens' ældste datter, der var på Henriks alder, boede ikke hjemme, hvorfor han ikke så noget til hende. Han var blevet temmelig godt bekendt med de andre, men Rakel kendte han endnu ikke.

»Jeg må også have Rakel at se,« sagde han en dag til onkel. »Hvor kan jeg træffe hende?«

»Hun arbejder i et stormagasin inde i byen; om natten opholder hun sig hos nogle veninder. Sagen er, at Rakel er noget underlig. Hun er ikke et med os. Hun er blevet vildledt.« –

»Å!« udbrød Henrik.

»Hun er ikke nogen slet pige – å nej, tværtimod; men hun er blevet besnæret af en falsk religion, og da hun vil tale til os og diskutere med os alle, tænkte jeg, det var bedst, at hun blev borte herfra, til hun kom til fornuft; men –«

»Hvad er det for en religion, der har fået hende således på afveje?«

»Hun kalder sig en Sidste Dages Hellig.«

»Hvad!«

»Ja, jeg har prøvet på at tale hende til rette, men det er aldeles forgæves.«

»Jeg må tale med hende – nu i dag,« sagde Henrik. »Giv mig hendes adresse.«

»Skal jeg gå med.«

»Nej, jeg skal finde hende selv, ellers tak.«

Henrik skaffede sig underretning om vejen og gik med det samme. Var der da således én til af hans familie, som havde annammet evangeliet – én, som kunne hjælpe ham? Han sprang på en sporvogn og kørte til den forretning, hvor hun var beskæftiget. Han gik derind og skulle lige til at spørge den opsynshavende om, hvor han kunne finde frk. Bogstad, da han så hende bag en disk, hvilende sig nogle øjeblikke, ubeskæftiget. Uagtet hun var født i Amerika, kunne Henrik dog se de nedarvede norske kendetegn. Hun var mørk, med runde, friske læber og kinder og svært, brunt hår.

»Jeg er din fætter Henrik fra Norge,« sagde han, idet han rystede hendes hånd.

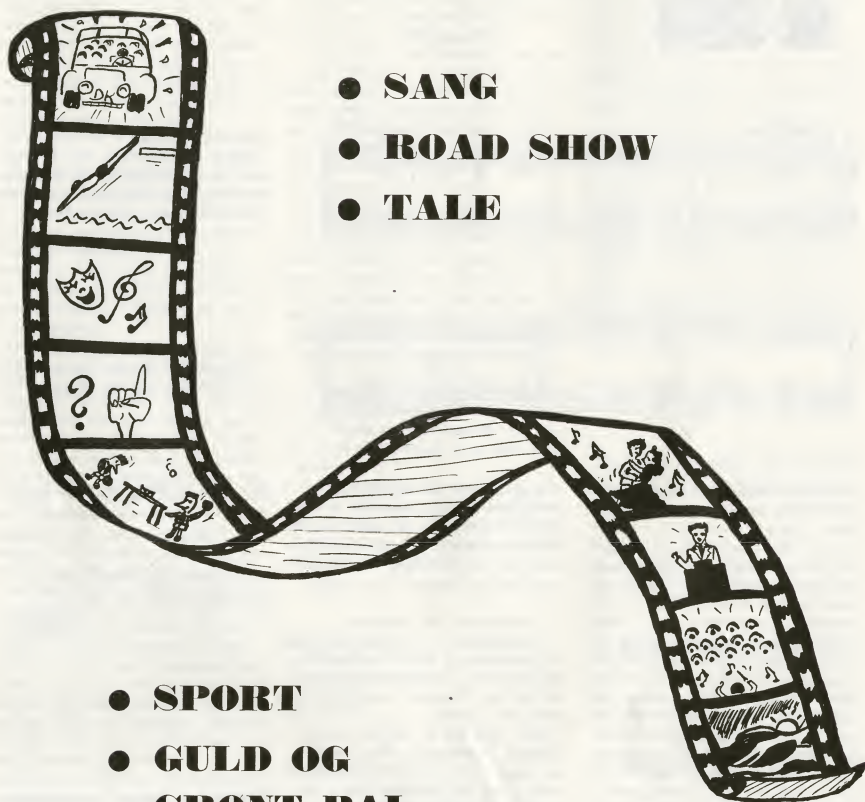
Hendes smil forvandlede sig til en blød, hjertelig latter, idet hun hilste på ham. »Det glæder mig at hilse på dig,« sagde hun. »Jeg hørte, at du var her, men jeg tænkte, at jeg måske slet ikke fik dig at se.«

Han holdt hendes hånd længe i sin og så ind i det smukke, yndige ansigt. Havde han været amerikaner, ville han uden tvivl have kysset hende uden betænkning; men eftersom han var nordmand, nøjedes han med at betragte hende i stum beundring.

De kunne ikke tale meget sammen, fordi kunderne skulle betjenes; men Henrik blev i nærheden til lukketid og sagde til hende, at han ville følge hende hjem, så at de kunne få talt sammen. Hun udtalte sin glæde over dette forslag, og da klokken lød, skyndte hun sig at få sit overtøj på og sluttede sig til ham. Dagen var varm, og han foreslog, at de tog vejen op gen-

G.U.F. - STÆVNET 1964

ÅRHUS 16., 17., og 18. MAJ

- **SANG**
- **ROAD SHOW**
- **TALE**

- **SPORT**
- **GULD OG GRØNT BAL**

Planlæg allerede nu, så også du er med til de glade og festlige dage i samvær med søskende fra hele landet. **HUSK**, det er den 16., 17. og 18. maj, vi alle skal til Århus!

Søndagsskolen

Andante LE ROY J. ROBERTSON

»Foråret har nu mildt sat mig i sinde«, forfatter Anna Marie Jensen, komponist Edwin F. Parry.

Folk siger sommetider, at de godt kan lide en sang, der er liv og fart over. En sådan opfattelse får os til at spekulere på, om disse folk ikke er mere interesserede i det »sjove« ved at synge sangene end gudskyldelsen ved det. Der er bestemt ikke noget at indvende mod en god, livlig melodi, forudsat den harmonerer med ånden i budskabet, men et synspunkt er, at melodien ikke bør være så let og munter, at den drager opmærksomheden bort fra det gudskyldende i sangen. Men vi behøver ikke være fanatikere eller yderliggående i vor indstilling. Både musikken (melodien) og sangen (teksten) arbejder sammen på at forene os i rytme, harmoni og hengivenhed for at give udtryk for vor higen mod vort evige hjem.

Vor øvelsessang for denne måned, »Foråret har nu mildt sat mig i sinde«, er så glad, strålende og trosfremmende som noget. Det er en sang, der passer til årstiden — hvor alt grønnes og viser naturens evige kredsløb og Guds visdom og magt. Lad os synge denne sang af hele vort hjerte og med al vor tro. Syng den kraftigt, forte; endnu bedre, dobbelt forte; og endnu bedre, tredobbelt forte!

Sanglederen er vor åndelige leder under sangovelsen. Han sørger for, at vore tanker er henvendt på emnet, at vi ikke bliver distraheret, ikke engang af hans taktstok eller hans personlighed, heller ikke af melodien eller orglet.

For sangledere og organister.

Der bør være en kvart tones pause ved slutningen af hver af de fire linier i melodien. Men De behøver ikke omtale det, for folk vil ganske instinktmæssigt holde disse pauser.

Både sangleder og organist bør sørge for et regelmæssigt tempo, hverken for langsomt eller for hurtigt. Slå takt med et fast slag *marcato*. Spil i samme stil. Sanglederen bør slå takt med store bevægelser for at opmuntre til at synge kraftigt og med taktslag, som har vinkler (ikke cirkler) i sig for at udtrykke betoning, vilje, beslutsomhed, energi.

Der er ingen musikalske vanskeligheder for hverken sangleder eller organist.

Alexander Schreiner

Intet arbejde er foragteligt, når det udføres med god vilje.

Augustinus.

Nadververs for maj:

»Jesus svarede dem: Jeg er livets brød. Den, som kommer til mig, skal ikke hunge; og den, som tror på mig, skal aldrig tørste.« (Johs. 6:35).

Søndagsskolesang for maj:

»Foråret har nu mildt sat mig i sinde.« (Nr. 120 i den blå sangbog).

Sky strid så længe som du kan!
men tvinges du, da strid som
mand!

For lasters plet hold ren din sti-
for lønlig brøde vid dig fri!

St. St. Blicher.
(1782—1848)

Moders dags program

Angående dette program kan man læse i Instructor, som bør findes i enhver Søndagsskole, og som man kan få en missionær til at læse for sig, hvis man ikke selv kan. Det drejer sig kun om et lille stykke, det tager ikke lang tid og det gør vore unge venner med glæde.

Søndagsskolens Hovedbestyrelse.

Søndagsskolens første og største opgave er udbredelse af kendskabet til Evangeliet. Det var hvad der blev sagt til os af Kirkens Autoriteter, da de var herovre i 1963. Vi vil gå ud fra dette princip i vort arbejde for vore klasser, men lad os også benytte dette princip i alt andet, hvad vi end foretager os, så er det lige meget, om det er vor arbejdsplads eller i forholdet til vor omgangskreds, venner, bekendte, vore handlede, eller i vort hjem.

Udbredelse af Evangeliet er en livsopgave for os alle, og for at udbrede kendskabet til Evangeliet må vi være således at vi kan føle Guds medvirken, og Hans Ånds tilstedeværelse i dette arbejde, vi må være meget mere bevidst, at alle de mennesker der ved, at vi er Mormoner, vogter på os ved enhver given lejlighed, for at kunne hævde deres egne principers rigtighed, og bevise vore fejtagelser.

For at udbrede Evangeliet, må man være i besiddelse af den fornødne myndighed, og den skal være så åbenlys for enhver der hører efter, at de kan for nemme Guds Ord i vor tale, og for at besidde denne myndighed, må vi selv være således, at Guds Ånd kan komme til at virke i os. Det er de krav der stilles til os angående denne sag, og det er de sværeste at efterleve og for det meste den største hindring i vort arbejde for netop at udføre denne opgave tilfredsstillende.

Den der magter at efterleve Guds bud og befalinger, den der over sig i tro, (ALma 26. 22.), den skal det gives at få lov til at udbrede Evangeliet og omvende folk. Enhver lærer og lærerinde som er blevet klar over hvad det indebærer at skulle lære andre om de gamle skrifter, om Kirkens lærebøger, Bibelen, Mormons Bog, og de bedste bøger på disse områder, må øve sig i tro, må efterleve de budskaber, som alle disse bøger indeholder, for at kunne have kendskab til hvad de taler om.

For at komme til kundskab om dette, må man læse dem. Det er en slem fejl, når et menneske kaster sig ind i en diskussion om et emne som det ikke kender, vi har alle været ude for ham eller hende, der udbreder sig vidt og bredt og forfægter egne lærdomme og vedtagne menneskelove, som ligger langt fra Jesu lære, uden nogen sinde at have læst Bibelen; som fordømmer Mormons Bog, uden nogen sinde at have set den for deres øjne.

Disse fejl må vi ikke gøre, som lærere og lærerinder i Herrens Kirke, for en bedre forståelse af Evangeliet skyl-

der vi vore søskende at de får de rette kundskaber om Guds værk, ellers pådrager vi os skyld over for Gud, og er med til at gøre de samme fejl, som vi selv lige har fordomt. Hvis vi tager en bog ad gangen i stedet for at læse spredt i alle bøgerne, og læser dem med omtanke og uden for lange pauser, der er medvirkende til forglemmelse, så kan vi gøre os håb om at være noget selv, som vi så kan lære videre.

Vil vi f.eks. læse Mormons Bog, så vil jeg anbefale at man ikke læser noget andet medens dette står på, uden de henvinsinger, der følger med, det samme gælder, når vi læser vore lektiebøger, her ville det være godt om vi læste bogen helt igennem inden vi overhovedet påbegynder klassen.

Hvis nogen vil sige, ja, men det har vi jo ikke tid til, så tænk nøjere over hvad det er vi ikke har tid til, vi ønsker jo netop at være gode og retfærdige, og til hjælp for Gud kan vi så ikke bare gøre dette ene fuldt ud, så det ville være til virkelig nytte, virke inspirerende på vore elever, give dem lyst til selv at lære andre om sandheden, at udbrede med Guds kraft i os, mange til omvendelse og forståelse af Herrens værk. Men alt dette kun hvis vi selv er rene, absolut og uden omsvøb, der findes ingen mellemstand, vi må ikke være lukne.

Guds Ånd findes kun der hvor der er rent og retfærdigt, og den kan ingen være foruden, som vil gøre sig håb om at udbrede Evangeliet, og gøre dette arbejde som det skal gøres.

Maj måneds lektier ser således ud:

Søndag d. 3. maj. Kap. 11 fra side 188 til 195.

Søndag d. 10. maj. Kap. 11 fra side 195 til 206.

Søndag d. 17. maj. Kap. 12 fra side 206 til 213.

Søndag d. 24. maj. Kap. 12 fra side 213 til 224.

Søndag d. 31. maj. Kap. 13 fra side 224 til 234.

Med venlig hilsen til alle,
på Søndagsskolens hovedbestyrelses vegne

Trosartikler

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

1. Vi tror på Gud, den evige Fader, og på hans Søn Jesu Kristus og på den Helligånd.
2. Vi tror, at alle Mennesker vil blive straffet for deres egne Synder og ikke for Adams Overtrædelse.
3. Vi tror, at alle Mennesker forældstillet Kristi Forsoring kan blive frelst ved at adlyde Evangeliets Lov og Ordinsæer.
4. Vi tror, at Evangeliets første Principer og Ordinsæer er: 1) Tro på den Herre Jesu Kristus. 2) Omvendelse. 3) Døb ved Neddyppeles i Vandet til Syndernes Forladelse. 4) Håndspaaigællelse for den Helligaangs Gaver.
5. Vi tror, at en Mand for at være berestiget til at prædike Evangeliet og forrette dets Ordinsæer maa kaldes dertil ved Inspiration fra Gud og ordnires ved Håndspaaigællelse af dem som selv er berestiget af Gud.
6. Vi tror på den samme Organisation, som fandtes i den oprindelige Kirke, nemlig: Apostle, Profeter, Evangelister, Hyrder, Lærere osv.
7. Vi tror på Evangeliets Kræfter og Gaver, nemlig: Tungemaalsgaven, Profeti, Aalenbaring, Syner, Hjelbredelse, Udfællgællelse af Tungemaal osv.
8. Vi tror, at Biblens Indhold er Guds Ord, for saa vidt som han nu aabenbæerer, og vi tror, at han endnu vil aabenbære mange store og vigtige Ting henbørende til Guds Rige.
9. Vi tror, at det som Gud har aabenbæret, og alt det, som han nu aabenbæerer, og vi tror, at han endnu vil aabenbære mange store og vigtige Ting henbørende til Guds Rige.
10. Vi tror på Israels virkelige Indsamling og de ti Stammeres Tilbageførelse, at Zion vil blive grundlagt på det vestlige Fæland (Amerika), at Kristus vil personlig regere på Jorden, og at Jorden vil blive fornyet og faa sin paradisiske Herlighed.
11. Vi fordrer Ret til at dyrke Gud den Almægtige i Overensstemmelse med vor egen Samvittigheds Bydende, og indrommer alle Mennesker den samme Retlighed: led dem tilbede hvadsomhelst, hvorsomhelst og på hvilken somhelst Måde, de behager.
12. Vi tror, at vi bør være Konger, Præsidenter og Øvrigheder underdanig samt adlyde, ære og opbærlode Lovene.
13. Vi tror, at vi bør være ærlige, sandtru, lyske, velgørende, dridige, opptilge og gøre godt mod alle i Sandhed, vi kan sige med Paulus, at vi tror, alt, vi haaber alt; vi har udsæet meget, og vi haaber med Guds Hjælp at høste i Sandhed til at udsæde alle. Vi trægter eller alle, hvad der er dydigt, elskværdigt, prisværdigt og godt.

JOSEPH SMITH

At gøre det gode og høre ilde derfor, det er i sandhed kongeligt.
Antisthenes.

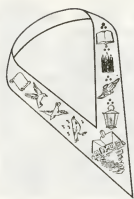
- - EFTERLYSNING - -

Til indbinding mangler vi nogle få eksemplarer af
DEN DANSKE STJERNE
for
februar måned 1962

Søskende som måtte være i besiddelse af dette nummer og ikke selv har brug for det, vil gøre os en meget stor tjeneste ved at overlade os det. Vi betaler gerne med den normale pris, kr. 1,00 pr. stk.

På forhånd tak!
DEN DANSKE STJERNE
redaktionen

Knud Edsberg.

PRIMARY

Kære Primaryfunktionærer.

Et af de største principper er princippet om evig fremgang. Det er det vor hele udvikling hviler på, og det er det, som en dag skal gøre det muligt for Kristus at komme og regere på jorden i 1000 år, og for at frelsens plan kan blive udført.

Et af kendetegnene ved Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er, at den aldrig har forandret sine grundlæggende principper fra den dag den blev genoprettet gennem Profeten Joseph Smith for 134 år siden og til i dag. For den udenforstående iagttagere kunne det måske se ud som om der var sket en forandring inden for Kirken i de sidste 134 år den har eksisteret, men for den, der kender principperne er det tydeligt, at den er den samme i dag, som dengang.

Grunden til den øjensynlige forandring er den, at der indenfor Kirken er sket en udvikling, baseret på princippet om evig fremgang.

Kirken har modtaget nye åbenbaringer, som skal hjælpe den til at leve op til tidens krav, menneskenes udvikling og modenhed har gjort det muligt for nye principper at komme til udførelse — *men aldrig har disse principper været i modstrid med evangeliets plan og Guds hensigter.*

De nye principper, som gives os gennem åbenbaring og inspiration, er for at hjælpe os til hurtigere at opnå formålet med vor skabelse, nemlig det evige liv. På grund af guddommeligheden i dette princip vil Satan gøre sit yderste for at hindre dets udførelse. Han vil få os til at sige til os selv, at det ikke kan lade sig gøre at prakti-

sere det, at tiden endnu ikke er moden, o. s. v.

Der står i Mormons Bog i 1. Nephi 3:7: »Og det skete, at jeg Nephi, sagde til min fader: Jeg vil gå og gøre det, som Herren har befalede, thi jeg ved, at Herren ikke giver menneskene nogen befaling, uden at han åbner en udvej for dem, så at de kan udføre det, som han befaler dem.«

Den tro, som Nephi lagde for dagen, bør vi også have, for der stilles tit krav til os om at udføre ting, som i øjeblikket synes at overskride vore evner, men vi ved, at der *aldrig* stilles større krav til os, end vi kan klare ved Guds hjælp. Gud ønsker, at der indenfor Hans Kirke skal være en evig fremgang

eller udvikling, og vi er redskaberne i Hans hånd til at muliggøre denne udvikling.

Også indenfor Primary sker der forandringer i forbindelse med udviklingen; vi får nye lektiehefter, som er bedre end de gamle, vi udfører nye aktiviteter, som tilfredsstiller børnenes behov mere, lærerinderne og forældrene bliver bedre instrueret, så de i endnu højere grad er i stand til at lede de små børn ad den rette vej; det er altsammen et led i vor himmelske Faders plan — og vi er redskaber i Hans hånd til at virkeliggøre Hans planer.

Lad os altid være ydmyge og have tro på, at vor himmelske Fader bestandig står ved vor side for at hjælpe os.

Nu nærmer tiden sig for vort forårsprogram i Primary, og der følger store velsignelser med dette program, fordi det kan tjene til at bringe Primarys budskab ud til forældre og andre medlemmer, som kommer for at overvære det. Dette program har noget at sige til hver eneste af os, det er lavet af kvinder, som er guddommeligt inspirerede og som er kaldet til at lede Primary-organisationen ud over hele verden; lad os tænke på det emne, som G.U.F. netop har brugt i sin talekonkurrence: »Vi bør respektere vore ledere som Gud udvalgte, og, søstre, hersker der tvivl i jeres sind om disse ting, så gå i bøn til vor himmelske Fader, og jeg ved, at Han vil åbenbare sandheden for jer om disse ting.

Må Gud velsigne jer i arbejdet med de små børn, beder jeg i Jesu Kristi navn. Amen.

Primarys Hovedbestyrelse.

PRÆSTEDOMMET

Unge mænd kan se længere

Kikkertler er optiske instrumenter, gennem hvilke vi ser fjerne genstande mere tydeligt end med det blotte øje. På grund af forstørrelsen synes kikkerten at nå ud og bringe genstandene nærmere til os. Det er derfor muligt at se længere og indstille opmærksomheden på interessante og vigtige genstande. Under militære operationer bruges kikkerten til at opdage farer og også til at undgå uønskede ruter, der er mere følsomme for fjendens ønsker. Den hjælper os til at undgå snarer og fælder, hvor fjenden venter i baghold.

Herren gav os i sin visdom endnu et instrument til at forbedre vort syn. Dette instrument er mere værdifuldt end kikkerten. Når vi bruger det på rette måde, bringer det os nærmere til Gud og vil hjælpe os til at opdage uønskede tilstande og omstændigheder, så vi måske kan undgå dem. Dette instrument er kendt som Mormons Bog. Profeten Joseph Smith sagde: »... Mormons Bog er den mest korrekte af alle bøger på jorden og nøglen til vor religion, og mennesket ville komme nærmere til Gud ved at adlyde dens forskrifter end ved nogen anden bog.« (*History of the Church*, 4:461).

Det Præsiderende Biskopråd ønsker, at de unge i det aronske præstedomme skal komme så nær til Herren, at de vil få kundskab til og ønske om at leve et rent, sundt liv, og forberede sig til missionærarbejdet.

Lad os indstille vor opmærksomhed på et eller to tilfælde i en ung mands liv i Mormons Bog. Hans navn er Nephi, og han beskriver sig selv som: »... meget ung, men alligevel stor af vækst ...« (*1 Nephi 2:16*). Skønt han endnu var ung, havde han udviklet en stor tro på Gud, og på grund af sit ønske om at kende Gud, havde han stor indflydelse på dem, som han kom i berøring med.

Ved en bestemt lejlighed, efter at hans fader, Lehi, var blevet advaret af Herren om Jerusalems ødelæggelse, fik han og hans familie befaling om at forlade Jerusalem og gå ud i ørkenen, hvor han ville blive ført til et forjett

land. Senere modtog Lehi endnu en befaling fra Herren om at sende sine sønner tilbage til Jerusalem. Da han bad sine sønner om at vende tilbage til Jerusalem for at få fat i messingpladerne fra Laban, de plader, som indeholdt en beretning om hans forfædre, begyndte Laman og Lemuel, de to ældre brødre, at knurre over befalingen, idet de sagde: »... det er et vanskeligt hverdags (Lehi) har pålagt dem ...« (*Ibid.*, 3:5).

Giver du dig nogensinde til at knurre og beklage dig, når din grenspræsident beder dig om at tale ved et nadvernøde? Gør du vrøvl over din opgave som kredslærer? Knurrer du over de moder, du bør overvære? Knurrer du over krav, som distriktspræsidentskabet stiller? Knurrer du over Visdomsordet? Siger du nogensinde: »Det er et vanskeligt hverdags, han pålægger mig?« Siger du: »Jeg vil gøre det, men det er ikke den rigtige måde?« Har du nogensinde hørt nogle af disse udtryk fremsagt, efter at en opgave er blevet givet: »Vi har aldrig gjort det før.« »Det er ikke vores problem.« »Hvorfor forandre det, det virker stadig udmærket?« »Vi har ikke tid.« »Har nogen andre prøvet det?« Da Laman og Lemuel knurrede imod deres fader Lehi, udtalte han, som for at forklare: »... jeg har ikke pålagt dem det, men det er en befaling fra Herren.« (*Idem*).

Lad os nu kort analysere Nephis reaktion, han, som var en ung mand med tro. Han reagerede ganske enkelt ved at sige: »... Jeg vil gå og gøre det, som Herren har befalede, thi jeg ved, at Heren ikke giver menneskene nogen befaling, uden at han åbner en udvej for dem, så at de kan udføre det, som han befaler dem.« (*Ibid.* 3:7). På grund af Nephis tro og overtalelsesevne, gik hans brødre, tilsyneladende tvende, med ham tilbage til Jerusalem på deres hverdags, at skaffe de optegnelser, der var optegnet på messingpladerne, fra Laban. Efter deres ankomst kastede de lod, og Laman var den, der skulle repræsentere dem ved at mødes med Laban for at kræve optegnelserne.

I kan forestille jer hvilken slags hold-

ning Laman indtog, da han fremsatte sit krav. Måske var den negativ i den måde han fremsatte det på, og da hans krav ikke bragte de ønskede resultater og Laban kastede ham ud af huset, måtte han flygte for sit liv. Han var, tillige med sin broder Lemuel, besluttet på at give op og vende tilbage til deres fader, Lehi, og sige, at det ikke kunne lade sig gøre.

Giver vi nogensinde op under vort første forsøg på at udføre en opgave? Når tingene går galt, eller når vi først møder modstand, løber vi så tilbage til den, der har stillet os opgaven, og siger: »Jeg giver op, det kan ikke lade sig gøre?« Er vi tilfredse med halvtreds procent resultat, eller har vi tro til at holde ud, og fantasi til at prøve på en anden måde? Her var det igen nødvendigt for Nephi at overtale sine brødre til at blive ved indtil: »... vi har udført det, som Herren har befalede os.« (*Ibid.* 3:15).

Dette er en fængslende historie, som findes på de første par sider i Mormons Bog, og som giver os en indsigt i den ulykke og det besvær, som kan komme til menneskene på grund af ulydighed, på grund af vantrø. Det er også en historie om betydningen af trofasthed, at holde sig i harmoni med vor himmelske Fader, af at studere skrifterne, af at udvikle et syn på retskaffenhed og hjælpe os til at se længere frem.

(Fra *Improvement Era*)

Gensidig Uddannelses Forening

Vi har i denne måned valgt at skrive lidt om vore unge pigers lektiehefter. Disse lektiehefter er sådan skrevet, at alle voksne også kunne have udbytte af at læse dem. Lektiehefterne er i sandhed inspireret. Pigerne får herigennem indblik i ikke alene religion, men også i kunst, videnskab, menneskekundskab og menneskekærlighed. Af et tilfældigt valgt afsnit i et lektiehefte »Today and Tomorrow«, oversat af Inger Rasmussen, citerer vi følgende afsnit:

Livet er inden i jer.

— Fornyligt havde forfatteren anledning til at tilbringe flere nætter på et hospital — ikke som patient, men for at passe en ung fyr, som havde fået en hjernerytelse, at han ikke skulle springe ud af sengen og gøre sig mere skade. Men ved den modsatte væg lå en mand, som var mere interessant end denne patient. Han havde kørt i bil på en smal vej op gennem dalen, vognen var af en eller anden grund blevet tvunget ud fra vejen således, at hans hustru var blevet slynget ud, medens han selv var blevet klemt fast og hans ben var blevet spidtet på udstødningsrøret. Uheldigvis blev

motoren ved at gå, og benet blev så alvorligt forbrændt, at det måtte amputeres oven over anklen.

Det er naturligt, at en ung mand med to raske ben føler sympati for en ung mand, der lige har mistet det ene, og at han er interesseret i at vide, hvorledes han føler ved at komme i sådan en forlegenhed. Man skulle tro, at tabet af det ene ben ville berøve hans liv noget betydeligt. I løbet af en lang samtale, som af og til strakte sig over adskillige nætter, gav patienten ganske grundigt udtryk for sin indstilling. Det overraskende ved ham var, at han havde akcepteret sin skæbne og allerede i tankerne havde indrettet sit liv efter de forandrede omstændigheder.

En af årsagerne til, at han så tappert fandt sig i tabet af sit ben, var, at der på samme hospital lå en anden patient, som for ca. 14 år siden, da han var 22 år gammel, havde været udsat for en jernbaneulykke, som havde skadet ham så alvorligt, at han nu var lammet fra livet og hele vejen ned. Der var praktisk talt ikke noget håb om, at han kunne blive helbredt. Han op-

holdt sig på dette samme hospital — skønt ikke hele tiden i det samme værelse — i alle disse år. Hvorledes følte han, og hvorledes var hans tanker om livet?

Under disse ulykkelige omstændigheder havde denne mand fundet sig selv. Han fortvivlede ikke, men opbyggede sig en ny livsform, der passede til hans tilstand og omgivelser. Hver dag klædte han sig om til middag som en, der er inviteret til selskab. Hver dag tog han sin tur rundt på gulvet i en særligt konstrueret rullestol. Han besøgte de andre patienter, kom med spøgefulde bemærkninger til dem, og opfyldte således en af lægernes funktioner, når også de tog deres rundture. Sygeplejerskerne betroede sig til ham om deres »trekant« afleverer.

Denne art af lektier og mange andre lærer pigerne i deres klasser, vi vil gerne invitere alle piger fra 12 år og op efter til at deltage i G.U.F. og få lejlighed til at deltage i G.U.F.'s aktiviteter.

Kærlig hilsen

G.U.F.'s Hovedbestyrelse.

Hvad med din genealogi?

En af de mest forsømte foreninger inden for Kirken er genealogisk forening. Mange har den forkerte opfattelse at genealogisk arbejde er noget, man kan vente med til man er blevet gammel, men de, der tror og siger sådan, er blevet forvildede af deres eget velbehag. At udsætte sit genealogiske arbejde er at udsætte sin egen frelse. Hvem siger, at vi skal blive gamle, måske oplever vi ikke dagen i morgen. Ville det ikke være frygteligt at have undladt at gøre noget for ens slægtninge, som er døde, hvis man skulle møde dem i morgen?

Det synes som om det særligt er de unges interesse for deres afdøde slægtninge, der mangler, og derfor har Kø-

benhavns distrikt oprettet en klasse for de unge mellem 16 og 30 år, som skal samle de unge om det genealogiske arbejde. Der er indsat en lærer, som skal undervise i det evangeliske, og der er indsat en lærer, der skal undervise i det praktiske arbejde med at udfylde skemaer o. s. v. Man vil tilrettelægge udflugter og rundture til arkiver og andre steder, der har forbindelse med det genealogiske arbejde. Alt dette og meget mere bliver gjort for at øge interessen for genealogisk arbejde blandt de unge. Nu er det blot op til jer, om I vil tage denne chance, og komme og arbejde med!

Birger Munck.

Obs.:

GARMENTS

Søskende, som har været i Templet, kan hos deres grenspræsident få en prisliste over garments med oplysninger om, hvor og hvorledes de kan købe deres garments.

I København sælges garments ved søster *Inger Kyhlensa* tirsdag og onsdag fra kl. 12—18 i kirken, Priorvej 12, F.

KREDSLÆRERINDERNES *ludskal*

»Og om de er trofaste, skal de blive bevaret, og jeg, Herren, vil være med dem.« (L. & P. 61:10).

Formål: At fremhæve det faktum, at Herrens beskyttende ånd giver den trofaste styrke til at møde livets problemer.

Skrifterne er fulde af løfter om, at de, som forbliver standhaftige og trofaste mod Herrens bud, vil blive beskyttet og bevaret. Salmisten David sagde: »Herren ... svigter ej sine hellige; de er bevaret for evigt.« (Salme 37:28, eng. udg.).

Den store general og profet Moroni i Mormons Bog erklærede: »Herren vil hjælpe, opholde og bevare os, så længe vi er trofaste mod ham.« (Alma 44:4).

Der er både timelige og åndelige sider af Herrens løfter og forsikringer om, at de trofaste vil blive beskyttet og bevaret mod fysisk skade. Det var meningen med det løfte, Moroni gav. Dette løfte har imidlertid oftere haft en åndelig end en fysisk betydning. Den oven for nævnte udtalelse af David havde denne mere varige betydning. Han talte om, at de trofaste skule bevares, ikke blot i dette liv men »for evigt«.

Det er denne videre betydning Frelseren understregede, da Han sagde: »Den, som søger at bjærges sit liv, skal miste det, og den, som mister det, skal beholde det.« (Luk. 17:33). Selvfølgelig bevares og beskyttes man ikke fysisk, når man mister sit liv, som der siges i dette skriftsted, og alligevel — som Frelseren forklarede — hvis man »mi-

ster« sig selv og selve livet i tjenesten for andre og derved også i Herrens tjeneste, bevarer man sin sjæl og vinder evigt liv. Atter og atter fremhævede Frelseren det guddommelige faktum, at det er uendelig mere vigtigt, at frelse sin sjæl end at bevare sit liv. »Thi hvad gavner det et menneske, om han vinder den hele verden, men må bøde med sin sjæl?« (Mark. 8:36).

At blive bevaret i åndelig forstand betyder at blive friet fra det onde, at blive værnede af Herrens Ånd, at være tryk og sikker i sin overbevisning om sandheden. Det vil sige at blive opretholdt i retfærdighed og at eje en af Herrens kosteligste gaver: velsignelsen ved at have Fred i sindet.

Temple Baillet fortæller i en betagende historie om en ung moder, som satte sin fod på livets sti og spekulerede på, om vejen ville blive lang og hård. Hendes fører sagde til hende: »Ja, vejen er hård, og du vil blive gammel, før du når til vejs ende, men dér vil der være bedre end ved begyndelsen.«

I denne historie så den unge moder sine problemer lige i øjnene i tro og tillid, men efterhånden som hendes børn voksede til, kom der sygdom til, der blev sorg, og vejen blev stormfuld og mørk. Børnene var fyldt med frygt og utryghed, men de kom til deres moder i tillid, og hun beskyttede dem med sin kærligheds kappe. Så sagde moderen til føreren: »Disse dage er endnu bedre end det klareste solskin, for nu har mine børn lært at vise mod.«

Denne historie fortsætter med erfaringer om besværligheder og lidelser, gennem hvilke moderen og hendes børn lærte den sande betydning af tro og kærlighed og den stadige forsikring om Herrens beskyttende Ånd. De lærte, at Herren trofast gennem livets erfaringer, både de bitre og de søde, hjalp dem til at udvikle de egenskaber, som bevarede deres åndelige styrke, og således kom de til at forstå, at vejens ende var bedre end dens begyndelse.

Præsident Hugh B. Brown har sagt:

»Mennesker virker sommetider med den forkerte bevidsthed, at uheld, skuffelser, tragedier kun kommer som resultat af synd og ulidighed ... Det kan godt være, at prøvelsen kommer ... for at undervise os i nogle af livets store lektioner. Og derfor skal vi huske, at vinden blæser og regnen slår på det hus, der er bygget på klippen. Løftet er ikke, at man skal blive fritaget for stormen, men at de, som bygger således, skal få styrke til at stå den imod.« (Eternal Quest, p. 247—248).

Vi vil ikke blive sparet for livets problemer, og vi vil måske ikke blive sparet for nogle af dets tragedier. Men Herren vil give os sin beskyttende Ånd som et skjold. Hans styrke vil blive vor styrke, og hvis vi i sandhed er trofaste, behøver vi ikke at frygte, for vi kan have Herrens trostende ånd hos os og Hans forsikring om, at vore sjæle vil blive bevaret gennem dette liv og gennem evigheden.

KREDSLÆRERNES budskab

Hver uge vil markere fremgang i vort liv hvis vi ...

V

Deltager værdigt i nadveren

HOVEDTANKE:

Når vi deltager i nadveren, forny vi vore pagter med Herren og lover, at vi altid vil erindre Ham og holde Hans bud.

INDLEDNING:

Lektien kan f. eks. begynde med en analyse af følgende tanker:

1. Frelseren led for hvert enkelt menneskes synder, for at Han kunne få magt til at tilgive os.
2. Når vi tager del i nadveren, har vi en særlig anledning til at tænke over forsoningen og til at forny vore pagter.
3. At deltage i nadveren er en fornyelse af den evige pagt, vi indgik i dåben, samtidig med at vi antog principperne om tro, omvendelse og håndspålggelse for den Helligånd's gave og påtog os Kristi navn for i sandhed at tjene Ham.

ILLUSTRATION:

Læs følgende eksempel:

Br. R. lyttede opmærksomt til nadverbønnerne og gentog i tankerne de ord, der blev udtalt af den, der bad. Han følte dyb kærlighed til Frelseren, og at det var en hellig forpligtelse at være en af Hans disciple. Han spurgte

sig selv: »Hvorledes kan jeg bedst erindre Frelseren og holde Hans bud i mit daglige liv?« Så kom han til at tænke på, at han for nogle dage siden havde taget æren for noget, et andet menneske havde udført. Han besluttede sig til at få det rettet. Idet han nød brødet og drak vandet, lovede han i sit hjerte, at han i de kommende dage og måneder ville gøre Frelserens vilje.

At deltage i nadveren var en dybt bevægende erfaring for br. R.

TANKER TIL DISKUSSION:

Spørgsmål: Hvilke lofter giver vi, når vi tager del i nadveren?

For at sikre sig, at svarene bliver fuldstændige, kan man lade familiens medlemmer — eller man kan selv gøre det — læse nadverbønnen højt, som den findes i Lære og Pagter 20:77—79.

Spørgsmål: Hvilke velsignelser modtager de mennesker, som tager del i nadveren på samme samvittighedsfulde måde, som vi hørte, br. R. gjorde?

De kan slå det faktum fast, at en af de største velsignelser, man modtager gennem nadveren, når man nyder den værdigt, er den inspiration, man får, når man har Herrens Ånd hos sig.

»Nært forbundet med den (nadveren) er de principper, som er grundlæggende for karakterens opbygning, og som er væsentlige for menneskets fremgang og ophøjelse i Guds Rige.« (Præsident David O. McKay, *Gospel Ideals*, p. 71).

PRAKSIS:

Hvorledes kan familiens medlemmer gøre nadveren mere betydningsfuld i deres liv?

Led diskussionen til den konklusion, at nadveren sætter os under personlig forpligtelse, således at vi lidt efter lidt vil blive mere værdige til at tage del i den.

Tilskynd familien til at gøre følgende!

1. Lytte opmærksomt til nadverbønnerne.
2. Kontrollere tankerne, så de vil blive bedre indstillet på den guddommelige anordning.
3. Forbedre deres liv og blive mere hengivne Kristi efterfølgere.

HJÆLPEMATERIALE:

»Hvem kan måle det ansvar, der ligger i at indgå sådan en pagt? Hvor er den dog vidtrækkende og omfattende! Den udelukker fra menneskets liv: al banden og sværgeren, tarvelighed, dovenskab, fjendskab, jalousi, drukkenskab, uærlighed, had, selvished og enhver form for vold. Den forpligter ham til renhed, flid, godhed og til at udføre enhver pligt inden for kirke og samfund. Han forpligter sig til at respektere sine medmennesker, ære præstedømmet, betale sin tiende og sine ofergaver og til at indvie sit liv til menneskedens tjeneste.« (Præsident David O. McKay, *Gospel Ideals*, p. 73).

(Se også *Moroni 4 og 5; Mormon 9:29; 1. Kor. 11:26—29; L. og P. 76:51*).

Vi mødes alle

til G.U.F.-stævnet i Aarhus den 16., 17. og 18. maj!

KØBENHAVN DISTRIKTS MÅNEDSHILSEN

Hvad er en Distrikts-Bestyrelse???

Som en støtte til grenenes hjælpeorganisationer og Genealogisk Forening opretholder distriktet en bestyrelse for hver af disse organisationer. Det vil altså sige for Søndagsskole, Primary G.U.F.'s to afdelinger, Hjælpeforeningen og Genealogisk Forening.

Distriktsbestyrelserne arbejder direkte under distriktspræsidentskabet og er mellemløbet mellem Missionens hovedbestyrelser for de pågældende organi-

sationer og foreninger og grenenes lokalbestyrelser. Deres opgave er at vejlede og råde, at hjælpe og foreslå, hvor sådan hjælp er behov og ønsket. De kan anmodes om at give instruktioner og at arrangere programmer, og de arrangerer eller forestår alle arrangementer, der omfatter to eller flere grene indenfor distriktet.

Rapporter fra grenenes lokal-bestyrelser skal tilgå distriktsbestyrelserne, en-

ten dertil alene eller i duplikat med originalen til hovedbestyrelsen, alt efter gældende instruks herom. Det vil være naturligt at indbydelse til lokal-bestyrelsernes møder og fester tilgår distriktsbestyrelserne, der både naturligt og af pligt er interesseret i alt, hvad der angår den organisation, de er tilknyttet.

Distriktspræsidentskabet.

Personlige nyheder

FØDELSSDAGE:

Vi siger til lykke til følgende søskende:

Aarhus:

Maren Lang, 80 år den 4. maj.

Esbjerg:

Gertrud Brøckner Nielsen, 65 år den 6. maj.

Jens Chr. Laurids Lundbæk, 65 år den 16. maj.

København Centrum Gren:

Margrethe Jensen, 65 år den 7. maj.

Victoria Tidemann Petersen, 65 år den 8. maj.

Klara Skiby, 65 år den 29. maj.

København Søndre Gren:

Irma Dahlgren, Sjelør Boulevard 26, 60 år den 8. maj.

Skylda Henriksen, Enghavevej 180, 75 år den 19. maj.

Karen Olsen, Valbyholm 35, 70 år den 22. maj.

Niels Henriksen, Enghavevej 180, 70 år den 24. maj.

Randers:

Johanne Sørensen, 75 år den 9. maj.

København Nordre Gren:

Mary Kaiser, Brødrevæg 15, Søborg, 60 år den 12. maj.

Brønderslev:

Henry Chr. Thomsen, 80 år den 13. maj.

Flakkebjerg:

Ingeborg Nielsen, 70 år den 31. maj.

Bryllup i København:

Broder Jens Kristoffersen, Centrum Gren, og søster Sonja Schmidt, Søndre Gren, viedes den 1. april i København, og umiddelbart efter rejste de til Schweiz for at blive viet i Templet. Stjernen ønsker det unge par hjertelig til lykke!

Bryllup i U.S.A.:

Tidligere missionær i den danske mission, Blaine R. Petersen, viedes den 10. april i Idaho Falls Templet til søster Eva Mortensen, tidligere missionær i den danske mission. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

VELSIGNELSER:

København Nordre Gren: 2. februar:

Mogens Wittendorff Andersen og Anna Holbech Andersens datter, Jette Løve Andersen, velsignet af sin fader.

Preben Palle Pedersen og Grethe Andersen Pedersens søn, Tommy Claus Pedersen, velsignet af broder Hans Billeskov Jansen.

Amager: 9. februar:

John Bryde Jørgensen og Inge Marie Sørensen Jørgensens søn, Michael Bryde Jørgensen, velsignet af broder Harry Petersen.

Aalborg: 1. marts:

Ole Kjeldsen og Inge Mariane Nielsen Leth Kjeldsens tre børn, Jette Kjeldsen, Claus Kjeldsen og Birgitte Kjeldsen, velsignet af henholdsvis ældste David P. Sampson, ældste Thyce O. Petersen og ældste David P. Sampson.

Randers: 1. marts:

Knud Folmer Markmann og Ruth Elga Christensen Markmanns datter, Birthe Markmann, velsignet af sin fader.

BE MÆ R K !

Meddelelser og billeder, der ønskes optaget i et bestemt nummer af STJERNEN, skal fremtidig indsendes inden den 1. i den foregående måned, og bedes sendt direkte til STJERNENs kontor, ikke sammen med rapporter el. lign. til missionskontoret eller organisationerne.

NB. Indsend ikke originalfilm, men kun aftryk, og skriv bag på hvert enkelt billede grenens navn, dato og hvad billedet forestiller.

Til str. Mary Kaiser!

På Deres fødselsdag den 12. maj sender præsidentskabet for Den danske Mission Dem vor hjerteligste hilsen og lykønskning med tak for det arbejde, De på forskellig vis udfører og med bøn om, at Herren vil velsigne Dem, så De kan virke mange år endnu.

Missionspræsidentskabet

Døb:

København Centrum Gren: 7. marts:
Yvonne Hentzen

København Søndre Gren: 14. marts:
Christa Annette Nielsen

Svendborg: 14. marts:

Yrsa Agnete Hansen

Randers: 29. februar:

Nethe Markmann

Ordinationer:

København Centrum Gren: 1. marts:

Svend Erik Stokmann Invold

København Nordre Gren: 9. februar:

Johannes Bechsgaard

23. februar:

Claus Ljungstrøm

Svendborg: 2. februar:

Egon Lyngvig Jensen

Odense: 16. februar:

Kristian A. Grundt Larsen

8. marts:

John René Haupt

Central Sjælland: 20. marts:

Jørgen Ebbe Nielsen

Fredrikshavn: 12. marts:

Kurt Holm Larsen

Aalborg: 2. marts:

Frank Munk Johannesen

Preben Lind Jensen

Preben Klitgaard

Holger Pedersen

Døbt af:

Broder Knud Hentzen

Broder Hans Nielsen

Broder Hjalmer H. Hansen

Broder Knud Folmer Markmann

Til:

Præst

Præst

Præst

Diakon

Præst

Lærer

Præst

Diakon

Præst

Lærer

Lærer

Lærer

Håndpåleggelse ved:

Broder Knud Hentzen

Broder Camillo Madsen

Ældste Henry Isaksen

Broder Knud Folmer Markmann

Ordineret af:

Broder Arnold Køster

Broder Jørgen W. Schmidt

Broder Jørgen Ljungstrøm

Ældste Brigham S. Ostergaard

Broder Poul Møller

Broder Henry Chr. Haupt

Broder Felix Hasbo

Ældste Donald Gundersen

Broder Leif Klitgaard

Broder Jens Lind Jensen

Broder Børge Klitgaard

Broder Finn B. Pedersen

Missionærfornyttelser:

13. marts:

Dennis R. Hoagland

Harold Wilsted

Eric B. Lee

Grant Gundestrup

Stewart Christensen

Nile Q. Schow

Dennis Keldsen

Ronald Stanfield

Lynn Larsen

Steven Streeper

Fra:

Randers

Holbæk

Sønderborg

Varde

Varde

Hvidovre

Odense

Aarhus

Haderslev

Nykøbing F.

Til:

Aalborg

Randers

Lyngby

Amager

Holbæk

Sønderborg

Glostrup

Haderslev

Aarhus

Valby

John S. Hansen

Ford L. Stevenson

Mark Thomas

20. marts:

Willard Call

Orville Larsen

Rulon Skeem

8. april:

Stewart L. Jacobsen

Ralph C. Dent

Valby

Amager

Viborg

Vordingborg

Amager

Slagelse

Bornholm

Hellerup

Viborg

Nykøbing F.

Odense

Hjørring

Slagelse

Vordingborg

Hellerup

Bornholm

10. april:

Phillip Bryce Christensen
 Vernon Clay
 Henning Sørensen
 Lee G. Jensen
 Dennis Read
 Gordon Rasmussen
 Henry Isaksen
 Rulon Skeem
 David Flinders
 Clyde Summers
 Richard H. Dorsey
 Elaine Jensen
 Kay Lund
 Frank Olsen
 Dale Nelson
 Gerry Christiansen
 Stephen T. Thomson
 John Lewis
 William L. Hopkins
 Dennis Tolboe
 Kenneth B. Hansen

Odense
 Hellerup
 Fredericia
 Kalundborg
 Aarhus
 Charlottenlund
 Svendborg
 Vordingborg
 Vordingborg
 Aarhus
 Næstved
 Aalborg
 Valby
 Odense
 Bispebjerg
 Bispebjerg
 Skive
 Indre By Kbh.
 Indre By Kbh.
 Østerbro
 Horsens
 Østerbro
 Horsens
 Indre By Kbh.

Missionskont.
 Aarhus
 Odense
 Aalborg
 Amager
 Kalundborg
 Hellerup
 Svendborg
 Odense
 Aarhus
 Valby
 Aalborg
 Fredericia
 Søborg
 Charlottenlund
 Østerbro
 Horsens
 Indre By Kbh.
 Skive
 Østerbro

Ny 2. rådgiver i missionspræsidentskabet

Efter godkendelse fra Det Første Præsidentskab er ældste *Bryce Christensen* den 7. april blevet kaldet som 2. rådgiver til missionspræsident R. Earl Sorenson. Præsident Christensen efterfølger ældste George A. Vaieland, der har afsluttet sin mission og er vendt tilbage til Amerika.

Præsident Christensen er født den 4. juni 1943 som søn af Phillip V. og Gwen Christensen i Indianapolis, Indiana. Han ankom til Danmark på mission den 12. juni 1962 og har arbejdet i Randers, Aarhus, Slagelse, Skive, og var missioner-distriktsleder i Odense, da han modtog sit nuværende kald.

Vi beder Gud velsigne præsident Christensen i det store, ansvarsfulde kald, der nu er pålagt ham.

Missionær afløsninger

Følgende missionærer er blevet hæderlig afløst fra deres arbejde i den danske mission:

10. april: *James R. Madsen* fra Gainesville, Florida, efter sidst at have arbejdet som missionssekretær.

Wendell R. Larsen fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet i København.

Michael O. Burton fra Roy, Utah, efter sidst at have arbejdet i Næstved.

Alvin E. Christensen fra Tremonton, Utah, efter sidst at have arbejdet i Aalborg.

Robert D. Larsen fra Las Vegas, Nevada, efter sidst at have arbejdet på Amager.

Niel Nielsen fra Tooele, Utah, efter sidst at have arbejdet i Aarhus.

Delan K. Memmott fra Bountiful, Utah, efter sidst at have arbejdet i Søborg.

Charles A. Rose fra Winslow, Arizona, efter sidst at have arbejdet i Aarhus.

George Vaieland fra Murray, Utah, efter sidst at have arbejdet som 2. rådgiver i missionspræsidentskabet.

17. april: *Renee Andersen* fra Tremonton, Utah, efter sidst at have arbejdet på missionskontoret.

Jørgen Olesen fra København, efter sidst at have arbejdet i Valby.

25. april: *Dennis Von Smith* fra Alpine, Utah, efter sidst at have arbejdet på missionskontoret.

Ny missionssekretær

Den 21. februar er Ældste *Robert F. Memmott* blevet kaldet som missionssekretær i den danske mission.

Ældste Memmott er født den 29. oktober 1943 som søn af Chester C. og Esther H. Memmott, Scipio, Utah.

Han ankom til Danmark den 5. december 1962 og har arbejdet i Esbjerg, Randers, Aarhus, Herning, Aalborg og Vejle, indtil han blev kaldet til sit nuværende kald.

Vi beder Gud velsigne Ældste Memmott i det store ansvarsfulde kald, der nu er pålagt ham.

James R. Madsen

Wendell R. Larsen

Michael O. Burton

Alvin E. Christensen

Robert D. Larsen

Niel Nielsen

Delan K. Memmott

Charles A. Rose

George Vaieland

Renee Andersen

Jørgen Olesen

Dennis Von Smith

H. P. BALTZER

Begravelsesforretning

(Vanløse Ligkistemagasin)

Begravelser ordnes overalt - egen rustvogn

Jyllingevej 8 - København - (01) 71 75 01

Corona **TAPET**

TEAKKOMMODE

som tegn,
6 skuffer
direkte fra
fabrik

Kun

169,-

50 forskellige
komm. på læser

ØBRO MØBLER

Kommodespecialisten **ARNE SANDAHL**

— også jeg giver 10 % rabat —

Korsøer. 22 - Løgstør. 13, ØB 953

Fredag åbent til kl. 20

Kirkens Musik, bl. a. »Zions Sange«, søges, ligesom
noder af enhver art har interesse. Jørgen Ljungstrøm,
Maglegårdsallé 83, Søborg.

Ny eller brugt folkevogn? Så snak med Mogens,
tel. (01) HE 3280, og vær sikker på et godt køb
altid med garanti.

TIL LYKKE MARY K.!

12. MAJ 1964

Karen Olsen
Ellen Clausen
Edith Akerlund
Kirsten Hermansen
Jytte Henriksen
Anna og Magnus Olesen
Vibeke og Keld Neuman Johansen
Bitten Thorsteinsson
Anna Andersen, Centrum
Inger Larsen
Louise Sørensen
Poula Andresen
Agda Petersen
Viktoria Tideman
Mabel Leis
Aage Dahl
Mary G. Sørensen
Nita Nielsen
Inger og Peter Rasmussen
Elna Andersen
Henny og Orla Rasmussen
Lis og Hans Billeskov
Grethe og Jørgen Ljungstrøm
Rebecca og Jørgen
Anni og Jørgen Ringheim
Erna og Ejvind Nordby Larsen
Marie Carnera
Astri Antonsen
Frederik Sørensen
Helga Kock
A. Lassen
D. Andersen
Marius Antonsen
Caroline Sørensen
Ragna Nickelsen
M. og A. Wittendorff Andersen
Ella Ingeborg Larsen
Arthur Sørensen
Ethel og Henry Kofoed
Tove og Frode Bernskov
Gertud Jensen
Emmy Brolyng

Denne annonce er betalt af gratulanterne

... så er din
nye rejse
berøbelig!

2.629,- t/r

ALDRIG FØR SÅ BILLIGT TIL USA!

...og på kun 8 timer med SAS-Jet

SAS kan nu tilbyde flyverejsen til New York til
priser lavere end nogensinde — på 21-dages billet
på økonomiklasse flyver De NON STOP til New York
med SAS Royal Viking Jet for kun 2.629,- t/r.
Forlang »Rejsenøglen til USA-ferien« og få alle op-
lysninger hos et SAS-autoriseret rejsebureau. —
SAS flyver nu også direkte til New York, Los Angeles,
Chicago, Anchorage, Montreal.

SAS

.....USA rejser i et bedre plan